

Giới thiệu Minh Phuong Quyên

Thanh Minh là thầy dạy võ Takewondo. Là một kẻ đẹp trai nhưng lại hơi bê ê một chút và anh có cảm tình với Quyên.

Quyên là cô nàng xinh đẹp, hiền lành và học giỏi. Đôi khi cô hơi ác một chút.

Thị Phuong tuy xinh đẹp nhưng lại hơi móm và đặc biệt vô cùng cảnh.

Truyện có thêm một số nhân vật khác.

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Minh Phuong Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Gtnv

Thanh Minh - 17 tuổi, đẹp thì cũng có đẹp. Thích cô Quyên, là thầy dạy võ Takewondo. Đai đen. Nhưng hơi bê ê một chút.

Quyên - 16 tuổi, xinh đẹp và hiền lành, nhưng lâu lâu lại hơi có ác một chút (là bị phạt hít đất sml). Học giỏi.

Thị Phuong - 16 tuổi, cũng xinh nhưng hơi móm=))))), cảnh vl.

Cùng 1 số nhân vật khác và trong đó có t/g

Hết phần GT.

Và đây là lời của mik. Truyện này chỉ là tính giải trí, không có bash thầy cô dạy võ nào hết. Đọc xong nếu thích thì có thể cmt cho mình để mình viết thêm nữa. Còn nếu ai không thích hay học võ mà nếu nói ra thì làm ơn ngậm cái miệng lại giùm, không cần phải khoe hết đâu =)))))).

Okie nhé

Cảm ơn <3

Bạn đang đọc truyện *Minh Phuong Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Móc khóa dành tặng em

Nói về một chút khi bắt đầu chuyện tình của Thầy Minh, Cô Quyên, Cô Phuong.

Ai biết đâu. Một chuyện tình cực kì ngang trái giữa họ. Tóm tắt nào mấy má oi.

Phuong yêu Minh nhưng Minh lại yêu Quyên, còn Quyên lại yêu Khôi, nhưng Khôi đã có người yêu rồi (Ôi chóng mặt vl).

Minh biết Quyên yêu Khôi nhưng mà anh vẫn muốn theo đuổi cô, vì anh biết mình sẽ thành công khi cô đồng ý. Anh yêu cô nhiều lắm, cô nói gì anh cũng nghe, coi như cô là một người mà anh muốn dùng cả cuộc đời này để che chở cho.

Hôm nay, anh và cô có lịch dạy chung, vừa vui vừa mừng vì được chở Quyên đi dạy như những bữa thường. Nhưng hôm nay anh muốn dành cho cô một điều đặc biệt, anh đã mua sẵn sợi móc khóa hình Pokemon mà cô thích, anh biết, cô rất thích hoạt hình nhưng cô thích nhất là Pokemon, nên anh đã mua, một phần là để cô vui vì mấy hôm nay anh thấy cô hơi bức mình, một phần là hiểu được tâm chân tình của anh dành cho cô.

Chuẩn bị đồ xong, anh dắt chiếc xe máy của mình ra và chạy đến nhà cô Quyên. Anh vừa chạy vừa ngẫm nghĩ, không biết về mặt cô Quyên sẽ như thế nào khi được tặng cái móc khóa ấy nhỉ???. Chắc sẽ ôm chặt lấy anh cho mà coi. Nghĩ đến đó, anh cười như được mùa.

* 20 phút sau *

Xe chạy đến nhà cô Quyên, anh chỉnh lại đồ và tóc rồi bấm chuông cửa nhà cô.

Vừa thấy cô, anh bắt gặp nụ cười tươi như hành động chào cô. Cô thấy anh thì vẻ mặt lạnh vẫn như mọi ngày, không cười với anh một cái.

- Chào cô Quyên_Anh nói

- Chào thầy Minh, có chuyện gì không??_Cô điềm tĩnh nói.

- Qua đây, tính chờ cô Quyên đi học nè ^^

- Nhưng cô có xe mà, không cần phiền thầy đâu. Mất công thầy lại chờ tôi về nhà nữa_Cô nhẹ nói

Câu nói lạnh lùng và đanh đá của cô khiến anh có hơi buồn cô một chút, sao lúc nào cô cũng như thế hết vậy?. Sao không cho anh chờ dù chỉ một lần? Ghét anh đến vậy à?. Nhưng cái đanh đá của cô khiến anh không tài nào bỏ cuộc mà muốn cô trở thành bạn gái anh được.

Anh vẫn nói.

- Tôi hứa sẽ chờ cô về nhà an toàn mà!_Anh vẫn cười mỉm.

- Nếu vậy thì, cũng được... không phiền thì thôi. Vào nhà đi, chờ tôi chút nha.

Cô mở rộng cửa cho anh bước vào. Rồi cô vào phòng tắm.

Nói vậy chứ, cô có xe đi đâu, vì xe cô bị hư mất rồi. Hồi này cô còn tính điện cho thầy Tổng phụ trách câu lạc bộ xin nghỉ nửa kia, giờ tự nhiên, có người chờ đi rồi hộ tống về nhà, đâu có ngốc mà lại không đi, vì nghĩ sẽ bị mất điểm cộng cho coi. Coi tự cười bảo mình quá là tự đề cao mình, không chịu người khác chờ nữa.

Ở ngoài, anh nhìn xung quanh. Công nhận nhà cô vừa rộng mà vừa đẹp nữa, đồ đạc thì xếp ngay ngắn, nhìn là biết cô rất ư là sạch. Ở mở chiếc điện thoại nghe nhạc rồi chờ cô thay đồ.

10p

Cô thay đồ xong, anh nhìn cô. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy anh cứ dán mắt nhìn mình hoài, những hành động như cô chải tóc anh cứ nhìn chăm chú nhất không rời đi đâu. Thấy lạ, cô hỏi.

- Làm gì mà thầy nhìn dữ vậy???

- À... À không có gì. Chỉ là tóc cô Quyên đẹp quá..._Anh gãi đầu khi nói.

- Vậy à, cảm ơn nha.

Nói xong, cô vẫn tiếp tục chải, còn anh vẫn tiếp tục nhìn.

Khi tất cả xong hết.

- Xong rồi, xin lỗi làm thầy chờ lâu.

- Không có gì đâu

- Đi thôi.

Thế là Quyên và Minh chạy chung một chiếc xe. Nói chuyện cực vui vẻ luôn. (Ừ ui, mặn quá =))))

- Hết chương 1 -

\$ Mức độ tình yêu tăng: 10 % \$

@ Nhịp tim tăng nhanh: 12 % @

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Phòng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nhịp đập tăng nhanh quá mức giới hạn rồi!

Họ đến câu lạc bộ trường. Ở đó, cũng có nhiều võ sinh đến rồi.

Họ cất xe rồi cùng nhau vào trường. Cô không quan tâm mà đi nhanh không biết rằng, có bóng lưng anh đi theo mình sát bên. Bóng lưng ấy che chở bóng dáng cô.

Thế là t/g đã nhìn thấy cảnh tượng này. Và t/g với bạn của t/g xì xầm nói to nhỏ chuyện thầy chờ cô đi dạy học.

Tại phòng giáo viên...

- Cảm ơn thầy nha... _ Cô vẫn lịch sự

- Không có gì đâu...

Thầy gỡ đầu rồi cười nhẹ như hành động ngại ngùng.

Anh và cô mặc đồ võ xong.

Không để ý tay anh khi nào đã có vết đứt ở cánh tay hời nào nhỉ??. Anh cũng không nhớ?. Hay là đụng trúng cái gì ta? Anh đang phân vân cái vết thương này ở đâu vậy ta??? Không lẽ nó tự nhiên có.

Anh chạy lại cô.

- Quyên ơi... em có... à không. Cô Quyên có băng cá nhân không??

- Có, chi vậy... _ Cô ngạc nhiên.

Anh đưa cánh tay, nơi có vết đứt lên trước mắt cô. Cô tròn mắt mà nhìn anh.

Vội lấy miếng băng cá nhân để trong cặp. Ân cần dán lại vết thương anh, không quên hỏi.

- Sao thầy đứt hời nào mà không chịu nói tôi??

- À..., tôi cũng không biết nữa, bị đứt nào, cũng không đau hay rát nữa. Chỉ biết bị đứt sau khi mặt đồ võ xong _ Anh cười nhẹ rồi nói.

Cô cần nhần...

- Thầy đúng là, sao lúc nào thầy cũng cười hết vậy???, dù té hay bị thương đều cười hết.

- Chứ tôi phải làm sao? _ Thầy hỏi lại.

- Thì...

Cô không nói lời nào nữa, về mặt lúc đó của cô rất đáng yêu khiến anh phì cười. Anh nghĩ, sao cô lại dễ thương và tì mĩ đến như thế??. Cô tốt với anh làm cho anh càng yêu cô say đắm hơn. Yêu một cách cuồng nhiệt.

Giờ anh mới để ý, mặt cô hơi sát mặt anh. Anh như muốn hôn cô rất muốn, nhưng sợ cô ghét anh mất, với lại anh có là gì đâu của cô đâu mà đòi hôn cô. Chẳng là bạn trai hay bạn thân cả... tất cả chỉ là đối tác dạy chung thôi...

Điều đó không mấy lần làm cho anh buồn khi suy nghĩ chúng.

Dán xong, cô đi xa anh rồi về bàn mà cất cặp.

- Cảm ơn cô Quyên nha...

- Không có gì đâu, nhưng nhớ là phải cẩn thận hơn đó... _ Cô điềm tĩnh nói.

- Thầy biết rồi, cô khỏi cần lo.^^

Và thế mấy đứa con gái dai xanh nhìn thấy cảnh đó, đứa ngựa mặt đứa thì cười như được mùa. Đứa thì ghen tị, đứa thì thích 2 cặp đôi này và hứa là chúc phúc cho họ =))) (t/g: I love you, cặp này à nha).

2 người nói chuyện vui vẻ, không ngờ đã đến giờ tập hợp. 2 người bước ra cùng một lúc.

| Bây giờ t/g chỉ vt những khúc ra chơi, không viết mấy cái khúc học võ nha |

/ Ra chơi /

Anh vào phòng, đã thấy cô Quyên ngồi ở đó mà cầm điện thoại xem tin tức gì đó. Vừa xem vừa uống nước. Anh ngồi đối diện cô. Cô không quan tâm mà vẫn dán mắt vào cái điện thoại.

Anh như bị bơ nên bắt chuyện nói.

- À cô Quyên, nghe nói ngày mai có giáo viên mới dạy đó.
- Vậy à?. Tôi cũng nghe nói là con gái đó, chắc thầy thích lắm nhỉ? _ Cô chọc anh.
- HẢ??? LÀ GÁI SAO? _ Anh tròn mắt thì ra cô cũng biết.
- Sao thầy nói to vậy??? _ Cô nhún mày.
- À... tại vì tôi hơi ngạc khi nghe tin giáo viên là nữ...

Cô không nói gì mà nhìn điện thoại.

Nữ hả ta? Ai đây? Không lẽ mới chuyển từ trường khác ra đây?. Anh đang đặt dấu chấm hỏi, người này không biết anh có quen hay không???

Anh cũng rất vui vì mai mình sẽ sang sẽ cho người đó dạy 1 cảm đại, miễn là cô dạy chung nhóm anh là được. Mấy bữa nay, anh toàn dạy xa cô. Nhớ cô lắm, mỗi lần dạy là cứ nhìn qua cô hoài à. Khiến cho t/g hơi nhiều chuyện 1 tí.

_ Tua nhanh thời gian _

Ra về...

- Cô Quyên lên xe nha...
- Ừm

Thế là anh hộ tống cô về nhà an toàn. Nhưng sự nhớ ra. Chiếc móc khóa, sém nữa anh quên tặng cô rồi thì tiêu mất.

- À Quyên. Thầy có chuyện này muốn nói.
- Thầy cứ nói.

Anh đưa ra chiếc móc khóa rồi đưa cho cô. Cô nhìn thấy nó hơi ngạc nhiên mà hỏi anh.

- Gì đây???
- Tặng cô đó _ Anh nói.
- Sao tặng tôi?
- Cứ nhận đi

Nói rồi, anh chạy đi mất bỏ lại cô đứng ngơ ngác. Rồi cô mỉm cười.

- Đồ ngốc quá đi...
- Hết chương 2 -

\$ Mức độ tình yêu: 15 % \$

@ Nhịp tim : 20 % @

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Phưởng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kể thứ 3 xuất hiện...

Hôm nay có tiết học võ, anh chạy đến nhà rước cô nhưng thường lệ. 2 người nói chuyện vui vẻ lắm.

Hôm nay cũng nghe nói rằng có giáo viên mới. Họ cũng trong chờ rằng đó là một giáo viên nam hay nữ. Có khả năng dạy được hay không.

Xe anh chạy lon ton trên mặt phố đông người qua lại. Nhìn anh và cô như một cặp đôi rất hợp với nhau. Khiến người khác phải ghen tị.

Xe chạy đến trường rồi dừng lại. Cô bước xuống xe, ngại ngần nói.

- À, hôm qua cảm ơn thầy tặng cho em móc khóa nha!!

Thật là lúng, sao giờ cô lại đổi cách xưng hô??. Khiến anh cũng hơi phân ngạc nhiên nhưng thôi cũng kệ, chắc cô muốn cảm ơn nên mới đổi cách xưng, anh chỉ cười rồi gật đầu.

Nhưng anh lại hỏi.

- Mà cô có thích nó không???

- Vâng, pokemon là em rất thích ạ...

Cách xưng hô khiến anh hơi ngượng ngùng một chút. Nó rất làm cho anh rất vui nhưng lại khó chịu.

Nghe cảm thấy gần gũi nhưng sao xa cách lạ thường, chắc anh thích tính cách đánh đấm kia của cô thôi nên không thích cách gọi này.

Rồi 2 người cũng rào bước lên phía cổng trường. Nhìn theo bóng lưng của cô, sao cảm thấy hơi buồn thê. Chẳng lẽ nào cô đang cố gạt đi nỗi buồn mà cười với anh??? Anh cảm thấy hơi buồn.

Vừa vào phòng giáo viên...

Quyên ngạc nhiên khi một cô gái cũng hơi xinh xắn, đôi mắt xéo, có cái mái ngố, miệng hơi móm(=))). Nhưng nhìn rất đẹp. Thấy cô gái ấy đang ngồi ở bàn mình, bấm điện thoại. Cô ta thấy cô thì cười một cái như hành động chào hỏi lịch sự. Cô cũng tiếp lại lời chào đó bằng cái cười ngượng ngùng.

Cô bước lại hỏi.

- Chào cô, cho hỏi cô là giáo viên dạy mới??

- Vâng, tôi tên Phường. Mong cô giúp đỡ...

Nói rồi cười tươi hơn hoa nhìn Quyên.

Quyên cũng cố thân thiện hơn.

- À, tôi tên Quyên. Mong hôm nay tụi mình sẽ là đối tác thân thiết dạy chung với nhau.

- Vâng.

Lúc đó, anh bước vào. Nhìn thấy Phường, anh hoảng hốt mở to cặp mắt nhìn cô và Phường.

Cô Quyên cũng không biết chuyện gì của 2 người nên mới kéo tay thầy lại. Xem như cho hai người làm quen.

- Thầy Minh, đây là cô Phường đó, giáo viên mới của trường... Làm quen đi...

Phường nhìn Minh thật lâu rồi đưa tay như kêu anh bắt tay cô. Giọng nói Phường có sự nhung nhớt dành cho anh. Quyên nhìn hai người thấy lạ nên cũng không nói gì.

Phường đưa tay cho anh nhưng anh không bắt tay. Chỉ nhìn chỗ khác.

- Lâu lắm rồi mới gặp anh đó...

- Cũng lâu rồi nên tôi cũng quên cô hẳn đi...

Đôi mắt Phường như rung động trước câu nói lạnh lùng của anh. Là anh quên cô rồi! Anh quên cô từ khi cô chia tay anh. Số là, Phường là người yêu cũ của anh. Nhưng do vài sơ chuyện mà cô đã thắng thường từ chối anh. Vì cô nghe được lời đồn không hay về anh. Như có người bảo anh là bê đê, ở lớp ẽo là nói chuyện ỡng ẹo, khiến cô cũng thấy khó xử. Vì thanh danh, người như cô sao lại quen tên 3D được cơ chứ??. Thật ra có người đã ghét anh nên mới tẩy chay anh bằng cách nói anh là 3D. Nhưng đó không phải là sự thật. Anh không bao giờ ỡng ẹo cũng không bao giờ thích con trai!!!. Nhưng Phường, cô ta không hiểu anh. Đòi chia tay anh, bảo anh là đồ ghê tởm biến thái, đày xã hội. Có lẽ, cô rất miệt thị những người đồng tính, xem anh là thành phần trong số đó mà đưa tay hắt hủi anh. Anh cũng rất thất vọng vì cô là cái người như thế.

Giờ, anh cũng không còn yêu cô nữa, khi biết tính cô như thế. Không ngờ, khi gặp Quyên ở trong lớp học võ ngày đầu của anh đi dạy, mới tiếp xúc nhẹ

anh đem lòng yêu cô, rồi thành ra sâu đậm khó quên. Anh cảm giác, Quyên mới chính là người mà anh yêu thật chứ không phải Phưồng. Ở bên Quyên, anh cảm thấy vui lạ thường, cười nhiều hơn so với ở bên Phưồng.

Những câu nói đánh đả của Quyên càng làm anh yêu cô hơn. Quyết bên cô một đời này...

Nhưng...

Không ngờ lại gặp người cũ ở đây. Người mà anh chưa hề muốn gặp. Người anh không yêu nữa, người đã bỏ anh chỉ vì những lời đồn ngớ ngẩn, ngu xuẩn!!

Anh chỉ muốn tránh ra xa Phưồng càng xa càng tốt.

/Trở về tình huống/

Thấy hai người nói chuyện là lạ, Quyên cố đẩy họ ra khỏi tình huống căng thẳng tốt hơn.

Cô nói.

- Ồ, cô Phưồng, cô có dạy lần nào chưa??

- Rồi, nên cô không cần phải lo...

- Ồ, tốt.

Thấy anh bước đi thay đồ. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô cũng đi thay đồ luôn.

Đang thay đồ anh lại hỏi

- Quyên ơi...

- Gì đó thầy??_Cô ngạc nhiên khi nghe anh hỏi

- Thay đồ xong, anh chỉ em cách đánh cơ bản nha... Em còn hơi sai phần đó!!!

- Vâng...

Cô vâng một tiếng rồi đi ra cùng anh.

Không biết, có ánh mắt sắc bén nhìn cô bao giờ. Ánh mắt đầy vẻ ghen tị và ghét bỏ cô nhưng cô không thấy ánh mắt đó. Là của Phưồng.

Phưồng tự nghĩ. Cô là ai mà có thể làm cho người yêu cũ của cô chết mê chết mệt. Một tiếng cũng là Quyên, 2 tiếng cũng là Quyên. Không thể nào rời mắt khỏi cô được. Không biết cô cho anh ăn cái bùa mê thuốc lú gì mà lại say mê cô đến như vậy???. Rõ ràng là Minh yêu cô mà, sao giờ lại yêu Quyên???

Thật không thể hiểu nổi.

Cô nghiêng răng, nói nhỏ.

- Coi thử hai người vui vẻ được bao lâu!_Gương mặt đầy vẻ ghen ghét

- Hết chap 3 -

\$ Mức độ tình cảm: 20 % \$

@ Nhịp tim: 25 % @

Bạn đang đọc truyện *Minh Phưồng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Kể xen chút vào chuyện tình

Ánh mắt đó đã nhìn cô cho tới khi giờ tập hợp. Giờ tập hợp. Anh không nói gì về Phường mà để cho Quyên giới thiệu, ánh mắt mới ghen ghét không còn nữa, mà thay vào đó là ánh mắt vui tươi hiền hòa khi ngày đầu xuống dạy lớp!. Trong lúc Quyên giới thiệu, thầy Minh cứ nhìn cô mãi không hề rời mắt khỏi người anh yêu. Công nhận, anh yêu cô dữ thật, cứ nhìn chăm chú rồi tự cười mình ên. Sau đó cô Quyên nói.

- Xin giới thiệu với lớp, hôm nay ta có giáo viên mới đến dạy nha! Tên cô ấy là Phường_Quyên nói.

- Oh_Cả lớp ồ lên một tiếng.

Minh lại nhìn Quyên.

Còn về Phường thì lâu lâu nhìn anh, nhưng cái ánh mắt nhìn không chịu đáp trả lại cô, khiến cô có gì đó buồn bã trong như bị tổn thương vì anh dữ lắm á. Nhưng biết làm sao được. Anh không còn yêu cô nữa thì phải làm cho anh yêu trở lại thôi, bằng mọi giá. Rồi cô ngừng nhìn anh, quay sang liếc Quyên một cái, hành động đó không làm cho Quyên thấy mà làm cho Minh và nguyên lớp thấy.

Cả lớp xì xầm to nhỏ về nhân vật mới này, có phần táo bạo và cực kì nguy hiểm, phải cẩn thận cô ta mới được.

Còn về phần anh phải cảnh giác Phường và không để cho cô hãm hại Quyên mới được. Anh biết tâm tính Phường mà... không hiểu gì đâu, cô luôn có mưu mô và không tha cho bất cứ ai khi dám đụng đến cô.

Giới thiệu xong. Hôm nay không có chia nhóm ra tập.

Trong lúc dạy, cô Quyên đi đến hàng của Khôi đứng (Quyên thích anh này nè), và nói chuyện với anh, còn Minh thì nhìn cô và không thích cảnh này cho lắm nên cũng hơi mặt lạnh một chút. Còn Phường cứ nhìn Minh. Càng làm cô tức hơn nữa. Còn Quyên thì có cảm giác như ai đang nhìn chăm chăm và rất đáng sợ phía mình nhưng cô kệ.

/Ra chơi/

3 người đang ở trong phòng giáo viên...

Quyên biết hôm nay có người mới nên nói chuyện vui vẻ hơn để tạo thiện cảm.

- À, cô Phường có cần mua gì không?_Tiếng cô Quyên.

- Có, cô mua giùm tôi chai nước..._Nói.

- Còn thầy Minh?_Quyên quay sang anh.

- Tôi... à thầy không ăn đâu..._Anh cười nói

- À, vậy thôi.

Thế là Quyên đi ra ngoài mua đồ rồi sẵn tiện mua cho Phường luôn.

Giờ chỉ còn Phường và Minh ở trong phòng. Cô đau lòng hỏi anh trong hiện tại...

- Anh đã thích cái cô tên Quyên rồi phải không??_Cô hỏi.

- Tôi không có, cô đừng nói như vậy để Quyên nghe được là không hay..._Anh lạnh lùng nói.

- Tôi thì anh nói bằng cô còn Quyên thì sao anh gọi cô ấy thân mật quá nhỉ??_Cô long lanh nhìn anh.

Anh nhàm chán khi phải nói chuyện với cô. Giờ không còn tình cảm thì cô tránh ra đi, sao cô không biết gì thế?. Hết yêu thì làm sao được bây giờ?. Không lẽ cứ ép người khác mãi, Phường chẳng biết gì cả.

Anh nói.

- Nếu cô chia tay tôi rồi thì đừng nghĩ đến chuyện quay lại, lúc cô đá tôi thì ra sao??? Cô không nhớ à, cô mặc tôi van xin cô, vì lúc đó tôi còn yêu cô... Nhưng bây giờ..._Anh chưa nói hết câu.

- Bây giờ như thế nào?_Cô đau đớn hỏi.

- Hết yêu cô rồi... Vì thế, cô đừng cố gắng nữa._Anh vẫn điềm tĩnh nói.

Cô như ngã quỵ xuống ghế. Thất thần nhìn nơi xa xăm. Hết yêu cô rồi sao? Ý của anh là gì??. Đừng cố gắng? Chẳng lẽ cô không còn tư cách để yêu anh nữa. Cô như muốn khóc lên.

Lúc anh bước ra, cùng lúc cô Quyên vào, cầm 2 chai nước và 3 bịch bánh snack. Cô thấy anh thì hơi giật mình.

- Í, thầy Minh, ăn bánh nè... À, Phường, tôi mua chai nước cho cô rồi này... có cả bánh nữa!!

Cô ngây thơ bước về phía. Cô để mấy cái đồ mới mua ngay trước bàn.

Cô lắc lắc vai Phường. Khi thấy cô thơ thẩn một chút.

- Phường, tôi mua rồi nè! _Quyên nói.

- À, cảm ơn nha..._Cô cười cho có lệ.

Tự nhiên cô cảm giác, phòng đang có không khí rất âm u và buồn bã. Mới đi một chút mà không khí đã căng thẳng thế kia. Rốt cuộc 2 người đó đã nói gì ta?. Thật là muốn hỏi nên cô đánh liều hỏi một chút.

- Cô Phường với thầy Minh nói chuyện gì mà vui thế? _Cô hỏi (T/G: Vui bà nọy tao =)))

- À, không có gì đâu... tôi chỉ với cô Phường nói một một số chuyện thôi..._Anh vẫn nói.

Thế là kết thúc câu hỏi của cô. Biết chắc là không thể hỏi được mà, nên cô ăn bánh luôn. Không quên cho 2 người đó 2 bịch bánh. Nhưng anh từ chối bảo là Quyên cứ ăn đi, anh không thích ăn nên cô cứ ăn đi. Thế là cô không ngần ngại ăn 2 bịch. =))).

/ Tiếp tục buổi học cho đến khi ra về.../

Phường đã về bao giờ, chỉ còn anh và cô. Anh cũng mở lòng hơn với cô. Ở bên cô, anh cảm thấy thoải mái hơn, hồi nãy cô đi chỉ mới vài phút, chỉ còn anh và Phường, cảm giác đó khác hẳn so với ở bên cô. Ở bên Phường, anh cảm giác như có cái gì đó lấn áp anh khiến anh mệt mỏi và muốn bỏ đi chỗ khác, còn ở bên cô, hương bạc hà ở tóc cô tỏa ra khiến anh dễ chịu hơn rất nhiều. Muốn ở bên cô mãi mãi. Cho dù có chuyện gì xảy ra "anh muốn bên em mãi Quyên à...".

- Cô Quyên nhanh lên, tôi rồi về thì không hay...

- Vâng, chờ em một chút! _Cô thu dọn đồ.

Thế là chở Quyên về nhà. Họ nói chuyện vui vẻ, cho đến khi về nhà cô.

- Hết chương 4

/////<3/////

\$ Mức độ tình cảm 30 % \$

@ Nhịp tim tăng 35% @

(T/G: Huhuhu, chỉ mới được nhiều đó à =)

Bạn đang đọc truyện *Mình Phường Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Không đủ tư cách khiến tôi bực đầu

/ Chuyện ở trường /

Mình học lớp 11a2, còn Quyên học lớp 11a3. Riêng Phường thì vừa chuyển về trường. Cũng học chung lớp với Minh. Là lớp 11a2. Cô cũng vui vì vẫn còn học chung với anh, chứ học a khác, cô cũng muốn chuyển vào học chung với anh. Để nối lại tình xưa.

Ngày đầu chuyển vào lớp, Phường cũng không mấy là nổi bật cho lắm. Vì cô có đẹp gì đâu, nhưng những câu nói đầy vẻ nhạt nhẽo, ông ẹo của cô thì khiến bọn con trai thích lắm. Rồi cô cũng được chuyển ngồi sau anh, đi ngang qua anh vội cười. Nhưng anh không quan tâm cho lắm. Vì anh còn thích cô nữa đâu. Cô ngồi ở đâu là chuyện của cô, quan tâm làm gì???

Rồi thầy chủ nhiệm bảo.

- À, sắp tới ta sẽ đi cắm trại.

Cả lớp nghe thấy thế ồ lên rồi vui mừng. Đi cắm trại rất vui. Nhưng đối với anh, nó rất tẻ nhạt khi không có cô bên cạnh.

Rồi thầy hô trật tự để nói tiếp.

- Nhưng chúng ta sẽ đi cắm trại với lớp 11a3 nhé. Rồi sau đó chơi trò chơi, thầy nghĩ đi thêm một lớp sẽ vui hơn... nếu chỉ có lớp ta không thì không vui cho lắm!!!

Nghe đến đây, anh nhớ đến cô Quyên học 11a3. Nhưng anh tưởng đi cắm trại với 11a1 mới đúng, hay là cô hiệu trưởng nói là bốc thăm. Nhưng bốc thăm kiểu gì mà dính lớp cô, đúng là quá may mắn cơ mà. Anh vui mừng rồi tự cười một mình. Lúc đó, Phưong thấy anh tự bật cười nên cũng hơi vui, cuối cùng anh cũng chịu cười.

- Lớp có chịu không??? _Thầy hỏi

- Dạ chịu _Lớp đồng thanh

Thầy khẽ gật đầu rồi cười. Thế là lớp sinh hoạt 15' tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ. Vui vẻ vì sắp được đi cắm trại. Còn anh vui vẻ vì sắp được cắm trại cùng cô Quyên, Phưong thì chỉ nghĩ đó là ông trời đang giúp cô, cho anh yêu cô thêm lần nữa.

Tiết học trôi qua nhàm chán. Không chậm cũng không nhanh.

/ Ra chơi /

Anh đi xuống căn tin. Tình cờ gặp Quyên rồi anh chạy lại nhanh để bắt chuyện với cô. Cô Quyên cũng hơi giật mình vì anh chạy nhanh quá, khéo trúng cô luôn. Hên là anh thắng kịp. Cô cũng không quên chào anh để lịch sự một chút.

- Có chuyện gì vậy thầy??? _Cô hỏi

- À, nghe nói là thầy chủ nhiệm lớp anh bốc thăm trúng lớp em, nghe nói tuần sau sẽ đi cắm trại đó! _Anh cười rồi nói.

- Em cũng nghe. Mà anh có vẻ rất vui nhỉ??

- Ủ. _Anh nói trong vô thức

Lúc ở trường dạy võ thì kêu là thầy cô vì họ dạy chung. Nhưng ở trường thì lại khác, vì cô nhỏ hơn anh 1 tuổi, nhưng cũng phải xưng hô cho đúng, nhưng cô đã hứa là kêu anh bằng anh rồi, không thể kêu anh là bạn vì có vẻ không tự nhiên cho lắm

Cô nói.

- Đi xuống căn tin cũng nhé!!! _Cô đưa ý định

- Ủ. Anh cũng đang định xuống nè! _Anh nói.

2 người họ nói chuyện và đi chung với nhau. Cười nói vui vẻ, hình ảnh ấy khiến cho Phưong thấy khi định bước xuống căn tin. Nãy giờ là cô đứng nép để quan sát họ, nhưng những hành động ấy làm cô bức thêm và có ý định làm cho Quyên phải nhục mặt một lần. Cô cười nham hiểm rồi đi sau họ mấy bước.

Họ đang đi mua nước thì..

* Xoạc *

Ly nước từ đâu hất lên người cô. Làm cô giật mình rồi nhìn xuống thân áo ướt đầm cô, anh thì giật mình không biết là ai đã gan dạ mà hất ly nước vào người cô?. Cô nhìn xung quanh coi thử ai đã làm như thế. Nhưng Phưong chạy lại xin lỗi ngay...

- Ah, xin lỗi nhé, Quyên!! Tôi trượt tay...

Câu nói đánh đá của Phưong cực kì chế giễu Quyên bây giờ. Làm Quyên nghiêng răng gục mặt xuống. Đó là cố ý chứ không phải trượt tay! Cô biết rõ, đó là Phưong muốn Quyên tức lên đây mà. Mình bức mình nói.

- Sao cô lại hậu đậu thế? _Anh nói trong vẻ bức dọc.

- Xin lỗi rồi, anh muốn sao đây??? _Cô đưa khuôn mặt khiêu khích nhìn anh.

- Không sao đâu... _Cô điềm tĩnh nói.

- Quyên à, xin lỗi nhé, cô đừng bức nha... _Phưong kéo tay cô như cầu xin.

Quyên chỉ cười mỉm nhưng cái cười đó giống như cười khinh Phưong vậy. Đối với cô, Phưong không đủ cái bản lĩnh nói đúng hơn cái tư cách làm cho cô bức thì nó quá là xa vời, không có kẻ nào làm cho cô bức mình hay làm cho cô khốc vậy.

Nhưng câu nói cuối dành cho Phưong cực kì ngầu.

- Không ai có thể đủ tư cách làm cho tôi bức mình đâu Quyên, cô cũng là người bình thường chứ không phải người đặc biệt, khiến tôi tức đầu...

Câu nói của cô, không làm cho ai tức cũng không làm cho ai cười. Vì Phưồng là gì cả.

Nói xong, Quyên bước đi. Còn Minh thì không quan tâm Phưồng, cũng bước về lớp. Để lại cô một mình đứng thẩn người ra. Cô nắm chặt tay rồi nói.

- Quyên, cô hay lắm, đúng là đối thủ đáng gờm của tôi, tôi sẽ đủ tư cách để làm cho cô nhục chứ không phải bức đâu... _ Cô cười nói.

/ Trên sân thượng /

Anh lo lắng với cái áo trắng của cô. Anh nói.

- Quyên ơi, em có sao không???

- Em không sao... nhưng mà em đang tự hỏi, sao Phưồng lại nhắm vào em cơ chứ... cô ấy đang cố ý mà!!!

Minh biết vì sao Phưồng lại làm như thế, vì cấp này, anh cứ đeo theo Quyên mãi, khiến Phưồng bức mình mà làm cái cách này khiến cô nhục, nhưng làm sao lại có thể đối phó được với Quyên, Quyên rất điềm tĩnh và thông minh trên những tình huống này, câu nói cuối của Quyên cũng làm cho anh thấy như có vẻ khiêu khích và khinh bỉ Phưồng. Đó là điều làm cho anh thích cô hơn. Cái bản lĩnh của cô không biết mất cũng không để lộ ra ngoài.

Cô quay sang hỏi.

- Minh ơi...

- Há? Chuyện gì?? _ Anh ngạc nhiên.

- Anh và cô Phưồng có chuyện gì vậy? _ Cô hỏi anh.

Anh chỉ im lặng một chút rồi mới nói với cô sự thật.

- Anh sẽ kể cho em nghe...

- Hết chương 5 -

Tình cảm: 35%

Nhịp tim: 38%

T/g: Mới ngày đầu đã làm như thế rồi, đúng là quá xáo nguyệt mà

Bạn đang đọc truyện *Minh Phưồng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lớp học bị trục trặc

Cô mong chờ nghe anh kể hết sự thật rằng. Anh và cô đã từng quen nhau mặn nồng, nhưng vì những lí do quá là vô lý nên cô đã chia tay anh, nói rằng anh là người của thế giới LGBT. Không xứng với cô, nhưng anh không phải là gay. Anh là trai thẳng, Phưồng chỉ nghe lời người khác nên anh quyết định chia tay cô, trong lúc, anh còn yêu cô rất nhiều...

Nhưng giờ đã hết, anh muốn nói, người anh yêu thật sự đó chính là em đó Quyên à, nhưng anh thề nói được, vì cô có yêu anh đâu mà nói.

Khi kể xong, cô chỉ gật gật rồi nhìn nơi xa vời.

Anh mới nói.

- Anh muốn hỏi...

- Anh cứ hỏi... _ Cô ngạc nhiên quay sang.

- Khi mà em chia tay với người cũ, em thích người khác, biết người đó thật sự là tình yêu thật sự của mình, nhưng người đó không thích em, thì em có dám thổ lộ không??? _ Anh hỏi.

- Nếu người đó là tình yêu thật sự, thì ngại gì mà không thử thổ lộ một lần xem sao...

Anh chỉ cười khẩy rồi nhìn cô. Cô thì đưa mắt hoang mang nhìn anh. Sao anh lại nói câu đó, bộ anh thích ai sao. Đánh liều, cô mới hỏi.

- Bộ anh thích một cô gái sao?

- Đúng... nhưng làm cách nào để cô ấy thích lại mình??

- Theo em thì, anh nên tiếp cận thử xem sao, rồi nói chuyện một khoảng thời gian, chắc chắn sẽ nảy sinh tình cảm.

Anh chỉ cười tươi với lời chỉ dạy của người anh yêu. Vâng, giờ anh đang thử đấy. Thử tiếp cận rồi tỏ tình đấy, xem như anh không muốn chờ đợi nữa.

Trống đánh. 2 người vội vã trở về lớp. Trong tâm trạng vui vẻ phấn chấn hơn hồi nãy.

Anh đang mong chờ ngày đi cắm trại này.

Tiết dạy thầy chủ nhiệm. Dần dần trôi qua nhanh. Rồi họ trở về nhà.

Đêm đó, cơn mưa vội vã rơi xuống nơi sân trường, trận mưa rất lớn và mạnh. Làm cho ai cũng sợ, nhưng đến sáng thì cơn mưa đó vội tan biến mau. Hạt mưa để lại trên tán lá những giọt xương đọng lại, hôm qua đúng là mưa rất lớn.

Sáng dậy, sân trường vẫn còn nhiều vũng nước do trận mưa của ngày hôm qua. Và đặc biệt hậu quả của trận mưa là cây cối gãy, ngay cả lớp anh còn bị hư hỏng vì hôm qua có nhánh cây to đập vào cửa kính, làm bể kính và mưa tạt thẳng vào lớp, làm cho lớp ướt nhẹp. Còn bị trục trặc điện nữa.

Những lớp khác không có gì hết, sao lớp anh lại là lớp duy nhất bị ảnh hưởng thế?. Không biết lớp anh sẽ học ở đâu nữa đây. Lớp học tàn tạ đến thế kia mà.

Rồi thầy chủ nhiệm bước vào lớp thông báo, bàn ghế đều ướt cả. Không còn gì không ướt hết.

- À, trước khi vào bài thì thầy xin thông báo. Hiện giờ, lớp học của lớp ta đang bị trục trặc và hư hỏng nặng nên lớp ta sẽ dời qua lớp 11a3 học, yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến lớp họ. Và lịch khóa biểu sẽ đổi lại, coi như lớp ta sẽ học cùng tiết với lớp 11a3.

Cả lớp nghe thế thì hú hét lên. Đưa vui đưa mừng vì sắp được học chung với đám quậy lớp kế bên.

Còn anh thì cũng vui vì học chung với Quyên. Không biết có ngồi chung không nhỉ?. Anh há hức, lớp anh bắt đầu chuyển qua lớp 11a3, vì cho thợ sửa điện và kính lớp, hèn chi, anh nghe kính của lớp anh bị hư vì có cành cây khô rơi mạnh xuống. Như vậy cũng tốt. Học chung với cô là anh vui rồi.

Lớp của Quyên cũng rộng nhưng có tổng số 27 thôi, còn lớp anh nhiều lắm, khoảng 33 người. Nhưng đám kia nó dành bàn trước rồi, anh đến sau không còn bàn nào trống hết. À, anh còn hy vọng một bàn trống nữa. Ở giữa lớp, nhưng có tập vở rồi, chắc chỉ có một người ngồi nhưng chắc là do đi vệ sinh không thấy mặt, anh cũng bất tiện lắm. Không biết là nam hay nữ nhưng thôi cũng kệ. Ngồi trước cái đã, rồi người đó vào rồi xin ngồi nhờ.

Anh để cặp rồi lấy vở ra soạn bài, nhưng để ý, không thấy Quyên đâu hết.

Rồi có người bước vào. Chắc là người ngồi kế anh, nên ngược mắt lên nhìn, không ai khác đó là Quyên. Quyên chào cô rồi bước vào nhưng thấy anh thì đứng lại, nhìn xung quanh lớp. Cô không biết hôm nay có lớp trào trộn vào lớp mình, mà lại là lớp anh.

Cô nhẹ nhàng điềm tĩnh bước lại bàn anh ngồi. Anh tròn xoe mắt.

- Bàn này là của em hả???_Anh hỏi.

- Vâng, em ngồi một mình...

Nói rồi, ngồi xuống kế anh, tìm anh như muốn ngừng đập. Được học chung rồi lại ngồi chung với cô. Anh may mắn đến thế sao? Ông trời không phụ lòng anh mà. Anh giờ mới nhìn kĩ cô, làn da trắng, khuôn mặt xinh xắn, có sống mũi cao, đôi môi nhỏ, làm cho anh say mê khi nhìn cô. Thấy anh nhìn nên cô mới hỏi.

- Bộ mặt em dính gì hả anh?_Ôm mặt nhìn anh

- Không!_Anh lắc đầu

- Mà sao, lớp anh học chung với lớp em vậy??_Cô hỏi.

- À, lớp anh bị hư cho nên qua tá túc lớp em vài bữa..._Anh nói.

- À...

- Hồi nãy, anh không biết cho nên mới ngồi...

- Không sao, với lại hết bàn rồi mà!!!

Anh chỉ cười nhẹ. Rồi chăm chú học bài. Phưởng thì nhìn 2 người họ như đang muốn ăn tươi nuốt sống vậy. Thế rồi Phưởng nảy ra ý định. Nói nham hiểm

- Cô Quyên ơi. Bàn này bị hư rồi, tôi có thể ngồi chung không?

Câu nói của Phưởng làm cho Quyên nảy ra một ý định đen tối. (T/G: Từ từ rồi sẽ biết). Còn Minh thì cảm thấy phiền phức, rõ ràng là bàn chỉ ngồi được 2 người, nhưng sao cô lại thích ngồi bàn của anh và cô chứ? Không lẽ, cô muốn hại gì Quyên sao?. Mịn đề phòng Phưởng, nói.

- Hay là tôi ngồi bàn khác..._Minh nói.

- Không cần, bàn này rộng nên 3 người ngồi cũng không sao đâu..._Quyên nói.

- Vậy cảm ơn cô Quyên nhé.

Nói rồi, Phưởng lấy tập vở và cặp rời bàn của cô. Bàn cô không có hư nhưng cô muốn chơi khăm Quyên một lần nữa. Phưởng ngồi kế Quyên không chịu, tự nhiên ngồi ở ngay chân chính giữa. Căng địa trước sau. Làm cho Minh hơi bức, bộ cô ta không biết ngại khi đụng anh sao???

Nhưng Phưởng sẽ có trò chơi gì dành cho cô đây???

- Hết chương 6 -

Tình cảm: 36%

Nhịp đập: 40% (Tăng nhanh quá nhé?)

(T/G: Đúng là cực ghét mấy kẻ thích xen vô giữa, giống như bcs vậy đó, sớm muộn gì cũng bị lột ra à...)

Bạn đang đọc truyện *Mình Phưởng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kẻ thứ 4 vướng vào lưới tình (p1)

Tổng quan giới thiệu về kẻ lạ mặt thứ 4, khiến cuộc tình trở nên gay gắt hơn và nhiều mâu thuẫn giữa họ. Người đó liệu yêu ai???

/ Ngày thứ 2 sau sự cố /

Hôm nay sinh hoạt 15", 3 người họ vẫn ngồi chung với nhau. Vẫn cái liếc mắt của anh dành cho Quyên, còn Phưởng thì càng ngày càng muốn Quyên rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Thầy giáo bước vào lớp, cả lớp đứng lên nghiêm rồi chào thầy. Thầy kêu ngồi xuống rồi thông báo với rằng lớp 11a2 sẽ có học sinh mới. Anh nghe vậy cũng hơi ngạc nhiên và tò mò, đó là ai? Nam hay nữ...??. Chắc là học sinh này cũng cá biệt lắm mới chuyển tới lớp này. Tại lớp anh cũng có nhiều dân quậy lắm, nhưng anh thì không đâu nhé!. Nghe thầy nói học sinh này tên Ngô Quốc Khoa.(kẻ thứ 4 nhé mọi người), thầy nói mai cậu ta sẽ chính thức vào lớp.

Anh chợt thoáng nghĩ, sao nghe cái tên này quen quen nhỉ? Chẳng lẽ anh đã nghe ở đâu đây rồi. Cũng làm cho anh nhớ đến. Quyên chợt thốt lên.

- Ah, là Khoa, em trai của Khôi đó Minh..._Cô nói.

- Thì ra là cậu ta...

Anh nói, rồi quay sang nhìn Phưởng một cái, nhưng cái ánh mắt anh trao cho cô có phần hơi khinh thường và ghét bỏ. Còn Phưởng thì im lặng rất lâu, như sợ một thứ gì đó.

Khoa là em trai của Khôi (Khôi là người Quyên thích đó ghen). Anh vẫn còn nhớ về người con trai đặc biệt này, lúc cấp 2, cậu ta còn tỏ tình với Phưởng nữa mà. Bảo là thích và yêu Phưởng lắm, còn là địch thủ đáng gờm của anh nữa. Cậu ta luôn tìm cách hăm hại anh, khiến cho anh bị tẩy chay một lần. Cậu ta cũng là nguyên nhân khiến cho anh và Phưởng chia tay vì cái lý do là cậu ta tung tin bảo anh là anh chính là gay. Nên cái đó Phưởng nghe được, không ngờ cô lại tin cậu ta mà chia tay với anh.

Nhưng cấp 3 thì không còn thấy mặt cậu ta nữa, nghe nói, cậu ta chuyển trường rồi. Nhưng không ngờ lại về đây lần nữa. Chắc là kiếm Phưởng đây rồi. Ha, anh được xem trò vui đây.

Về lại hiện tại, trống đánh tùng tùng vào lớp....

Bàn của Phưởng cũng được chuyển thành một cái bàn mới, cái bàn cũ cũng được cất vào nhà chứa sau trường. Thế là Phưởng phải quay về bàn cuối ngồi một mình, vừa âm ức vừa bức mình, lo âu vì Khoa sắp về, cô phải đối mặt bao nhiêu ánh nhìn về Minh, còn gây phiền phức là Khoa nữa. Làm cho cô cảm thấy sợ hãi về Khoa. Cô còn chưa hăm hụi được Quyên nữa kia mà, sao cậu ta lại về trong lúc này??.

Người kia đi khỏi bàn, làm cho 2 người còn lại cảm thấy thoải mái. Khiến cho anh cũng vui hơn như trút được gánh nặng ngàn cân treo sợi tóc. Quyên thì vẫn đang chăm chú viết bài. Anh thấy cô say mê học thì cảm thấy thích lắm. Đối với con trai, một đứa con gái mê học thì lũ con trai rất thích, như thể hiện được tích cách ngay thơ vậy... Anh vẫn nhìn cô cho tới khi cô ngẩng đầu lên. Anh mới tiếc nuối mà bỏ qua cái ánh nhìn yêu dành cho cô.

Tiết học chính thức bắt đầu...

/ Nhà của Khôi /

Có một cậu con trai đang nằm trên ghế sofa, tay cầm cái điện thoại quẹt quẹt như đang chơi trò chơi. Nhìn mặt cậu ta cũng rất đẹp, da trắng và mũi cao. Cũng chắc là hot boy đây. Đó là Khoa, người mà T/G giới thiệu nãy giờ đó. Anh bức bối nói.

- Ash! Lại thua nữa rồi!!!

Anh buông điện thoại xuống, chiếc điện thoại chỉ để 1 chữ duy nhất " thua ". Chắc là anh chơi thua rồi bức đây mà. Rồi từ trong bước ra, một người phụ nữ khoảng tầm 40, chậm rãi bụng đĩa trái cây ngồi xuống, là mẹ cậu, điểm tình báo.

- Mai là đi học rồi, sao con không học bài???_Mẹ cậu hỏi

- Con cũng đâu biết soạn môn gì?. Mai chỉ có nước là chép thời khóa biểu thôi...

- Vậy con học lớp 11a mấy???

- 11a2..._Cậu ngồi dậy.

Mẹ cậu phân vân, không biết tại sao cậu lại không chịu học ở trường đó mà lại đòi chuyển về trường bên đây học. Thành tích của cậu đứng hạng nhất nhì bên trường kia mà. Học cũng đâu có gì là dở?. Nhưng sao lại thích về trường bên đây?.

Mẹ cậu hỏi.

- Sao con lại chuyển về đây học??

- Thì... con học với anh luôn cho tiện một chút, có gì anh em con đi chung luôn cho nói vui...

Khoa học sớm một năm, nên cậu và Khôi học cùng khối nhưng khác lớp. Anh em cậu rất thương nhau. đều học giỏi và rất tài giỏi. Khiến cho ai cũng ngưỡng mộ và thích.

Mẹ cậu chỉ cười rồi gọt trái cây cho cậu ăn. Coi như bỏ bỏ để cậu còn có sức đi học vào ngày mai nữa chứ.

Nhưng mục đích của cậu không phải là vậy, lúc trước cậu nghe tin Minh và Phưởng chia tay cho nên rất vui, cậu muốn chộp lấy thời cơ Phưởng chưa yêu ai mà " cưa " Phưởng, cậu còn cảm ơn trời vì đã cho 2 người họ sớm chia tay. Giờ chỉ còn thời cơ là cậu chuyển về trường, học ngay lớp của cô thôi. Cậu còn nhớ ngày cuối cấp 2, cậu nhắn tin với Phưởng nhưng cô lại không đến, điều đó làm cậu rất buồn. Nhưng cậu vẫn còn yêu Phưởng nhiều lắm..

- Hết chương 7 -

Tình cảm: 36%

Nhịp tim: 41%

Bạn đang đọc truyện *Minh Phưởng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-2: Cuốn tập đột nhiên biến mất (p2)

Do sự cố nên cắm trại được dời lại thêm 1 tuần nữa. Anh thì cũng hơi tiếc vì không được đi sớm để còn biết thêm về con người của cô nữa, nhưng không sao, dù gì cũng sẽ cắm trại cũng đến mau thôi. Chỉ còn một tuần nữa kia mà.

* Lớp học vẫn đang được sửa chữa*

Hôm nay là ngày đầu Khoa đến lớp. Anh được giáo viên giới thiệu. Còn về phần Quyên, Minh, phưởng thì đã biết lâu rồi nên không ngạc nhiên gì mấy,

nhưng cái ngạc nhiên là cách nói chuyện và gương mặt trở nên khác xa lạ thường, anh trở nên đẹp trai hơn so với lúc trước. Còn nói chuyện thì cũng ngọt ngào hơn, không kêu căng như lúc xưa nữa. Vậy cũng đỡ.

Thế là, anh được sắp ngồi chung với Phường, Phường tròn mắt ngạc nhiên không kém phần cảm thấy như bị mắc vào cái gánh nặng vô hình vậy, cô có phần không thích cho lắm. Biết vậy, đã không ngồi một mình rồi, mà ông trời chắc cũng đang trêu đùa cô đây, vì sắp tới vừa đối phó với Quyên mà còn đề phòng cái tên này nữa, đúng là ghét của nào trời trao của ấy mà.

Khoa chỉ hài lòng mà ngồi kế Phường, không quên cái chào cô.

- Lâu rồi không gặp em đó, Phường!!!_Cậu nhìn cô.

- Ờ..._Cô chỉ lạnh lùng trả lời cộc lốc.

Vì cô đang quan sát 2 người kia. Minh đang nói chuyện vui vẻ lắm với cô Quyên, chỉ dạy bài học tận tình. Vì anh là học sinh giỏi mà. Nên những bài toán đó không có khó khăn gì cả đối với anh.

Khoa thấy được cảnh đó, vội cười thầm trong lòng. Cậu cũng cảm ơn Minh vì đã đẩy Phường ra và yêu một người con gái mới. Không ai khác đó là Quyên, hèn chi, cậu thấy anh toàn quan tâm đến những gì Quyên nói. Cậu còn nhớ cái lúc cậu còn học ở trường dạy võ. Lúc đó là kì thi lên đai của các võ sinh, không có Quyên ở đó vì cô có việc ở trường dạy võ khác. Cậu chỉ thấy anh buồn và tỏ vẻ bức mình.

Còn giờ thì chỉ còn cách cưa đổ Phường là xong.

- Thì ra em học chung với thầy Minh, mà sao anh ta ngồi chung với ai thế nhỉ???...

-..._Im lặng.

Câu nói của cậu làm cho cô như bức mình lên. Phường quay lên liếc anh một cái, anh chỉ cười nhẹ rồi nhìn Phường đang nghe giảng.

Còn về phần Quyên và Minh, họ đang nghe giảng, vẫn còn cười giòn.

Cô Quyên cũng cười mở hơn.

- Chút nữa anh giảng lại nha... em muốn hiểu rõ hơn...

- Ừm..._Anh khẽ gật đầu.

Ra chơi...

Hôm nay có tiết thể dục, lớp 11a3 của cô sẽ học tiết 3, còn lớp 11a2 sẽ học tiết 4. Vì 2 lớp này trùng hợp người dạy. Quyên nói chuyện với tụi bạn, còn Phường thì ngồi yên ở đó quan sát cử chỉ của Quyên.

Bạn Quyên nói.

- Hôm nay có tiết Toán đó, Quyên trả bài chưa???

- Chưa..._Cô lắc đầu.

- Vậy chắc hôm nay trả đó Quyên!!!

- Ừ, tui đi học bài cái đã...

Cô quay về bàn, 15 phút đó, cô dành thời gian để học thuộc định nghĩa của bài.

Phường nảy ra một ý làm cho Quyên phải mắc vạ xui một lần.

Trống đánh, lớp Quyên ra tập thể dục, nhân lúc Minh không có ở trong lớp, lại vắng người nên Phường đã lấy cái cuốn tập Toán, mục đích làm cho Quyên không có tập để lên trả bài, vì thầy bảo ai không có tập đồng nghĩa với việc không thuộc bài. Sẽ bị đứng hết tiết.

Cô lấy được cuốn tập của Quyên rồi tiện tay vứt ở ra cửa kính sân trường, nơi không có người qua lại, hành động đó khiến Khoa nhìn thấy, thấy cô vứt đi, cậu chỉ nhẹ nhàng mà nhặt lại cuốn vở. Thấy được tên của chủ nhân cậu cũng hơi ngạc nhiên.

- Quyên hả??? Sao em ấy lại vứt cuốn tập của Quyên, hay là muốn đầu khẩu với Quyên???

Cậu chỉ quay bước về lớp, lúc đó, lớp Phường cũng nhiều người vào rồi.

Cậu cũng muốn giúp Phường hăm hại Quyên một lần, người Phường không thích cũng chính là người anh không thích.

Sau đó, anh trở về bàn của mình ngồi, nhìn thấy thái độ của Phường vẫn không có cảm giác gì cả. Không hồi hộp mà cũng không cảm thấy run sợ điều

gì, rất gan dạ!. Anh không quên nhét cuốn tập trong túi cặp, Phùng cũng chẳng để ý đến gì cả, chỉ nhìn Minh đang viết bài.

Tiết 3 trôi nhanh...

Đến lớp Phùng phải ra tập thể dục và thay cho lớp 11a3 vào học môn Toán. Rồi Phùng vui mừng xem thử Quyên sẽ như thế nào đây, chỉ tiếc là tiết này học thể dục nên không xem được cái bản mặt mất cuốn tập sẽ như thế nào đây. Cho cô một lần nhục nhã trước mặt bao nhiêu người.

Hôm nay Minh không được khỏe cho nên xin nghỉ học tiết Thể Dục, mục đích cũng nhằm có thể tránh được Phùng mà ngồi với Quyên cho tự nhiên một chút. Quyên cũng biết anh không khỏe trong người nên cô ngồi xa ra cho anh có thể thoải mái hơn.

Vào giờ, thầy bước vào lớp, vẫn cái chào quen thuộc rồi hô ngồi xuống. Đúng như dự đoán, thầy kêu cô lên trả bài. Cô lục cặp rồi đến lục lại bàn học, vẫn không thấy cuốn tập đâu, thầy giáo vẫn kiên nhẫn ngồi chờ, vì lần trước cô không thuộc bài đã cho thiếu nợ rồi, hôm nay có cơ hội trả bài nên không cho thiếu nợ nữa. Sao tự nhiên cuốn tập mất tiêu. Cô nói trong sự lo lắng.

- Tập mình đâu rồi ta???

- Chuyện gì thế Quyên??_Anh hỏi.

- Cuốn tập của em.. mất tiêu rồi, giờ lên mà không có tập, chẳng khác gì mà không chịu học bài chứ..._Cô nhăn mặt nói.

- Mất tập sao???

Anh đột nhiên nảy ra một ý. Gỡ miếng nhãn gắn tên Lê Thanh Minh rồi ân cần nhẹ nhàng đưa cho Quyên. Thì ra là ý này. Như vậy cũng tốt cho Quyên. Cô biết ý định của anh nên vội cười nhẹ.

Quyên cầm cuốn tập rồi không quên cảm ơn. Đi lên trả bài.

* 5p sau*

Quyên vui vẻ về chỗ ngồi và nhận được cái điểm 10 đầy sự may mắn của Minh đã giúp cô. Cô về chỗ ngồi, chỉ nhẹ nhàng cười rồi nói.

- Cảm ơn anh nhé, không có anh chắc em ăn con 0 quá!_Cô ngây thơ bảo

- Có gì đâu...

Anh chỉ cười rồi nhìn cô âu yếm, còn cô quay lên và viết bài. Cô nghĩ anh được xem là vị cứu tinh của cô trong những lúc nguy hiểm cận kề. Cô cũng cảm ơn vì đã cho anh ngồi đây với cô. Chỉ dạy cô những bài học khó mà cô chẳng tài nào hiểu được...

Còn về Phùng, cô cũng đâu có biết cái cách hăm hại của mình nhưng lại làm cho Quyên trở nên may mắn hơn nhiều. Cô chỉ biết nghĩ theo hướng lúc Quyên bị thầy phạt đứng ở đó, rồi cả lớp chỉ cười vào mặt cô. Nghĩ đến đó, cô chỉ cười to hơn trong giờ tập. Hành động đó khiến Khoa nhìn cô cười nói nhỏ trong lòng. Rồi cười trong vô vọng.

- Hăm hại người khác, em thích đến vậy sao??? Hăm hại tình địch của người em yêu, vui đến vậy sao???

- Hết chương 7 -

Tình cảm: 38%

Nhịp tim: 42%

Bạn đang đọc truyện *Minh Phùng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mâu thuẫn

Tiết học thể dục xong.

Phùng lên lớp với cái vẻ mặt khá là vui vẻ, cứ ngỡ Quyên sẽ bức bối mà tìm chỗ để trốn.

Nhưng không, khi Phùng thấy cô rất vui và cười nói vui vẻ với thầy Minh và đám bạn.

Phùng cũng ngạc nhiên, không lẽ bữa nay cô không có trả bài sao?. Mà lại vui đến thế?. Đám bạn của Quyên nói.

- Quyên hay quá nha, lên trả bài được 10 điểm luôn!

- Có gì đâu, hèn thôi mà...

Cô vẫn cười nhưng nụ cười ánh lên vẻ gì đó cực kì biết ơn người đã giúp cô.

Phường bàng hoàng khi nghe được câu nói 10 điểm của đám bạn đang tấp tểnh khen cô. Rồi Phường nhìn trên bàn cô, cuốn tập đâu có ở trên bàn, không lẽ cô có lại cuốn tập rồi sao? Hay không lẽ cô ta thấy cô ném đi?.

Hay lên trả bài không cần tập vở? Nhưng thầy lại bảo không có tập là đồng nghĩa với việc không làm bài rồi học bài kia mà. Nếu được lên, cô có thuộc bài nhưng chỉ trừ điểm không mang tập vở, cũng lắm là 8đ chứ chẳng có cái nào 10đ đâu!.

Càng nghĩ càng rối não. Minh quay sang chỉ nhìn thấy Phường đang đứng thờ người nhìn Quyên thôi. Cái ánh mắt đầy vẻ hoang mang khiến anh càng nghĩ ngợi thêm. Rằng cái cuốn tập mất tích có liên quan đến Phường.

Rồi Phường thấy Minh nhìn cô nên vội quay lại bàn của mình ngồi. Lúc đó Khoa cũng có mặt ở đó. Cũng ngạc nhiên lắm với vẻ mặt vui của Quyên chứ không phải bức...

Cậu mới tự nói.

- Không lẽ cô ta may mắn đến như vậy sao??. Có cứu tinh à?

Cậu tự nói trong lòng, rằng cứu tinh không ai khác đó là Minh.

Chờ Minh đi ra ngoài, cậu mới lấy cuốn tập của Quyên rồi đi theo.

Chờ tại nhà vệ sinh một lúc mới thấy Minh bước ra, nhìn thấy cậu, anh cũng hơi giật mình nhưng không quan tâm cho lắm. Cậu mới cười một cái.

- Này Minh...

- Có chuyện gì??

Anh chỉ không quay sang mà đang rửa tay. Mặt không cảm xúc mà không nhìn cậu.

- Trả cuốn tập này cho Quyên giùm tôi!

- Cuốn tập?? _Anh quay sang

- Phải, cuốn tập Toán, lúc tôi đi sang phía sau trường tôi thấy nó rớt ở đó. Nhặt lên thì thấy đề chữ Quyên...

Cậu nói ra hết nhưng cũng có phần che giấu cho Phường.

Anh mới đề phòng nhận cuốn tập trên tay cậu. Nói lạnh lùng.

- Vậy à, tôi cứ nghĩ ai đó đứng sau vụ này, nếu ai đó muốn hãm hại Quyên thì tôi không tha cho kẻ đó đâu...

Anh định bước đi thì cậu lại nói.

- Anh yêu Quyên sao?...

- Phải...

Anh chỉ nói một câu chứng tỏ tình cảm của anh bấy lâu nay. Như anh muốn đánh dấu chủ quyền rằng anh đã yêu cô thật lòng, còn hơn yêu Phường nữa.

Câu nói đó khiến Khoa còn thích hơn nữa. Bấy lâu nay, anh đã đoán đúng một phần nào trong Minh.

Minh chỉ bước đi nhưng cái làm cho Minh bức là Phường năm lần bảy lượt muốn đấu khẩu với Quyên mãi. Điều đó làm cho anh muốn bảo vệ Quyên để tránh xa khỏi người con gái tên Phường.

Anh bước về lớp trong tâm trạng lạnh lùng thờ ơ. Ngồi vào bàn, rồi vừa gặp Quyên. Anh cười một cái nhẹ. Đưa cuốn tập ngay trước mặt Quyên, cô cũng hơi ngạc nhiên.

- Tập em? Anh thấy ở đâu thế?

- À, Khoa đưa cho em! Anh ta thấy nó rớt ở phía sau trường...

- Sau trường? Em đâu có đi đường đó đâu mà rớt??

Cô khó hiểu mà nhìn anh.

Điều đó làm anh khẳng định đó là trò đùa của Phường dành cho Quyên, nhưng anh cũng nề phục tài hãm hại người khác của cô. Biết ngay hôm nay Quyên trả bài rồi lấy cuốn tập quăng ra sau trường, nơi mà không có người qua lại thường xuyên. Càng nghĩ anh càng thấy Phường xảo trá đa đoan, làm anh cũng cảm thấy nhàm chán khi yêu Phường.

Còn phần Quyên, cô chả hiểu sự việc gì đang diễn ra nhưng biết chắc chắn là Khoa muốn chơi khăm cô giấu cuốn tập đi mất, muốn làm cô ăn 0đ đây mà. Nên không dám đưa tận tay cho cô. Mới đưa cho Minh đây mà. Chứ chẳng có tài nào mà lại không dám đưa cho cô. Cô thấy Khoa bước ra nên đồng thời cũng liếc nhìn cử chỉ của cậu ta xem như thế nào. (T/G: Chính thức từ nay cô Quyên sẽ ghét Khoa).

Còn lúc đó Phường thấy cuốn tập mà Minh đưa cho Quyên, cô giật mình và hoảng hốt. Sao nó lại nằm trong tay Minh? Không lẽ, hành động của Phường đã bị Minh nhìn thấy? Rõ ràng lúc đó chẳng có ai cả cơ mà, sao lại như thế.

Cô nghĩ nếu Minh thấy cô làm như thế. Anh sẽ ghét cô mất. Nhưng cô làm như thế vì ai cơ chứ?. Vì anh, vì cô vẫn còn yêu anh nhiều lắm. Tự nhiên ở đâu xen vô một kẻ thứ 3 như Quyên ở ngay chân đó, cướp anh đi mất. Vì thế, cô càng muốn Quyên biến mất càng nhanh càng tốt nữa kia.

Cô nắm chặt tay lại nhìn Quyên, như muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay thời điểm này.

Tiết học cuối vội vã kết thúc. Họ trở về nhà, trên đường đi ngang qua phía sau sân trường, tình cờ gặp mặt Minh ngay chân thời điểm mà cuốn tập từ trên lớp rơi xuống. Phường hốt hoảng nhìn anh, không che được cảm giác như bị anh xa lánh, hất hủi ngay từ đầu. Cô gục xuống mà bước đi ngang anh. Anh nói nhỏ.

- Phường..._Nhìn cô

Cô giật mình mà dừng chân lại, run run mà quay sang anh. Đối diện với cặp mắt anh, nó rất là lạnh lùng và trở nên xa lạ từ khi nào.

- C...có chuyện gì thế Minh??...

Câu nói lấp bắp của cô càng khiến anh nghi ngờ hơn. Không ai khác là cô.

- Tôi muốn hỏi, người mà vứt cuốn tập có phải là cô hay không??

-..._Nhìn anh.

- Có phải không??.

Thì ra anh đã biết người vứt cuốn tập là cô rồi à. Đã thế thì cứ nói thẳng cho anh luôn rồi. Cô không muốn làm người nhát gan nữa. Cô muốn nói với anh.

- Phải, là tôi...

- Tại sao? Cô lại làm như thế?? Hãm hại người khác, cô vui lắm à?

- Phải, rất vui... nhưng em hãm hại cô ta vì ai cơ chứ???. Tất cả là vì anh mà thôi, em còn yêu anh rất nhiều mà!

- Nhưng tôi không còn yêu cô...

Câu nói làm cho cô cảm giác đau đớn, cô im lặng, rơi nước mắt.

- Duyên chúng ta đã hết từ khi cô chia tay tôi còn gì, những thứ níu kéo không phải của mình thì đừng nên mong chờ nó nữa, giờ, cô muốn quen ai thì quen, cần gì quen lại tôi nữa??... Cô nghĩ đi, nếu hết yêu rồi, cô làm gì cũng chả được lợi lộc gì đâu, càng khiến tôi ghét cô hơn..._Anh giải thích cho cô hiểu

- Anh yêu cô ta??_Phường nhú mồm.

Câu hỏi được đặt ra làm cho anh hơi im bật. Có lẽ Phường nói đúng, anh yêu Quyên thật sự. Người anh quan tâm lúc này là Quyên chứ không phải Phường, anh càng muốn được nắm tay Quyên hơn nữa.

Anh khẳng định.

- Phải, tôi yêu em ấy rồi!!!_Anh nói to.

Câu nói đó làm Phường bật khóc, như không tin vào câu nói của anh.

Thì ra anh đã yêu cô ta, không còn yêu cô nữa... Cô lắc đầu, đón đau, thề xác chiếm lấy cô.

Anh lạnh lùng nói tiếp.

- Vì thế, cô đừng có tìm cách hại Quyên nữa, cũng đừng có mong chờ tôi... Dù cô hại em ấy, tôi cũng làm cho cô ấy thoát khỏi cái hại của cô!!

Anh nói rồi, lạnh lùng quay bước đi.

Không quan tâm đến những giọt nước mắt đang rơi của Phưồng. Điều đó làm cô cảm thấy như muốn ngã quỵ. Hình ảnh đó khiến cho một người con trai kia đang đứng nhìn, chợt cậu nắm chặt tay, nghiêng răng nói nhỏ.

- Thanh Minh, anh dám làm em ấy khóc, tôi không tha cho anh đâu!!

- Hết chương 8 -

Tình cảm: 38%

Nhịp tim: 41%

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Phưồng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Sinh nhật lớp võ (phần 1)

Về lại lớp võ *

Hôm nay, chủ nhật. Sẽ là ngày tổ chức sinh nhật cho các võ sinh cùng tháng này. Hôm nay tháng 4. Không ngờ lại nhanh đến như vậy.

Anh đã dạy được 1 năm ở đây rồi. Anh cũng vui lắm vì còn có Quyên ở đây, dạy cùng anh.

Anh chuẩn bị đồ võ, cũng không quên chuẩn bị một bịch bột để phục kích cô.

Anh đang định có ý đồ chơi bột khi cô không để ý đến. Anh muốn có một ngày vui vẻ với cô!.

Anh cầm chiếc điện thoại trên tay, nhấn cho Quyên với cái ý nghĩ chờ cô đi học. Anh cảm thấy như không thể chờ lâu, anh muốn thổ lộ với cô nhưng lại sợ cô không đồng ý, vậy thì anh phải làm thiện cảm với cô một chút. Chắc sẽ có một chút hy vọng.

- " Quyên ơi, 20p, anh qua rước em nhé! ". _Anh nhấn cho cô

5p sau..

Tít tít. Cái điện thoại của anh rung lên. Anh nhanh nhẹn như không muốn chờ đợi cô nhấn lại. Cô nhấn làm anh vui lắm.

Anh mở điện thoại.

- " À, em đi với Phưồng rồi. "

- " Phưồng hả??? Sao em lại đi với cô ta?"

Anh giật mình, nhấn lại.

Anh nghĩ, Phưồng lại muốn giờ cái trò gì nữa đây?. Sao Quyên lại không đề phòng mà đi chung với cô ta vậy?. Nhưng với tính cách điềm tĩnh nhưng lại đầy thông minh ứng xử nhanh nhẹn của Quyên, chắc cô cũng có ý gì với Phưồng đây, thử đề cho 2 người họ đi cùng, ai sẽ phải ăn hành trước đây?

Nếu Phưồng hại Quyên thì cô làm rồi, chẳng ai có thể hại cô cả.

Anh lấy xe rồi chạy đến trường.

Lúc đó, đã thấy Quyên và Phưồng ngồi ở đó, nói chuyện cực kì vui vẻ có cả gờn với nhau nữa. Làm cho anh cũng cảm thấy có sự thân thiết ở đây.

Thấy anh tới, Quyên cười.

- Thầy tới rồi hả?

- Ủ, thầy tính qua rước cô!

Câu nói của anh khiến cho Phưồng cảm thấy hơi buồn. Nhưng Phưồng lại quay sang chỗ khác ngay.

Mục đích của Phưởng hôm nay đi với Quyên là nhằm tạo cảm tình với cô, sau đó sẽ rủ cô lên đấu. Tới lúc đó, tha hồ mà đánh với cô.

Phưởng thì cũng giỏi võ thật nhưng cô chưa biết Quyên giỏi hơn cô như thế nào đâu. Quyên đã từng đạt giải nhất đấu. Phưởng chỉ tưởng cô chỉ là một đứa lâu ngày chưa đấu nên cứ thể lên mà đánh cô thôi.

Hôm nay có thầy Khang cùng với thầy Chúc về trường dạy. Có cả chuẩn bị một cái bánh kem lớn cho lớp. Có cả bong bóng và bột nữa.

Giờ tập hợp...

Quyên và Minh đứng kế nhau rồi cho khởi động. Hôm nay họ cũng nghe chuyện Khoa sẽ quay lại lớp võ. Quyên thì có vẻ không thích cái tên này cho lắm vì cô cứ tưởng cậu ta là kẻ đầu tập của mình. Minh thì cũng hả hê vì sắp tới Phưởng phải đối mặt với Khoa, gánh nặng cô chưa thể trút bỏ được.

Khi Phưởng nghe được Khoa sẽ tới lớp học võ, tinh thần cô cũng căng thẳng và cũng hựt hắng về vụ sẽ lên đấu với Quyên mà bị áp lực từ cái tên Khoa ấy, không thì kế hoạch cô chắc cũng chẳng sẽ không thành.

Khang và Chúc thì chuẩn bị bánh kem cho những võ sinh nên không ra tập hợp được, chỉ còn lại 3 người họ kia. Phưởng thì thất thần nhìn xa vời.

Không lâu sau, Khoa tới lớp. Rồi Minh cũng giới thiệu lại cậu, cậu cũng không khá xa lạ với các võ sinh ở đây, có nhiều người còn nhớ cậu lắm nhưng cũng kinh ngạc khi ngoại hình và giọng nói nay khác xa quá. Tính tình cũng trầm trầm hơn. Cậu quay về với Taekwondo trong sự hên hoang của bản thân. Minh chỉ khẽ cười nhưng cũng để phòng cậu ta lắm.

Thế rồi khởi động rồi tập vài bài quyền, Minh nói với các võ sinh sẽ tổ chức đấu rồi ăn bánh kem, vui chơi thỏa thích. Cả lớp võ sinh vui vẻ rồi cười tươi như hoa.

Ra chơi...

Phưởng chạy lại chỗ Quyên đang ăn bánh. Khẽ cười mỉm rồi nói.

- Quyên ơi, đấu không?

- Hừm? Thôi, hôm nay tôi hơi mệt nên không đấu được, xin lỗi nhé!

- Đi mà, đấu chơi thôi, cho có một chút vui về tí xú! _Cô nói giọng năn nỉ.

Quyên chỉ suy nghĩ qua loa rồi khẽ gật đầu.

Đấu chơi chắc cũng không đánh mạnh nên cô đồng ý.

Thấy cô chấp nhận, Phưởng vui lắm. Cô như thỏa được ý muốn của mình rồi chạy đi đăng ký đấu chỗ thầy Chúc.

Hành động đó khiến Khoa và Minh nhìn thấy. Hai người khẽ im lặng nhưng lại có những suy nghĩ khác nhau.

Minh định bước lại nhưng Khoa kéo anh lại, anh nhú mày lạnh lùng quay sang.

- Khoan đã, tôi với anh đấu nhé! _Cười nham hiểm.

- Được thôi! Tùy cậu! _Anh nói

Anh nói trong sự lạnh lùng nhưng lại đầy bản lĩnh.

- Hết chương 9 -

Tình cảm: 32%

Nhịp tim: 40%

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Phưởng Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9-2: Cuộc vui (phần 2)

Minh chỉ khẽ nói nhưng lại đầy về thách thức cậu.

Còn Phường đã đi đăng ký lúc nào hai người đó cũng không hay. Khoa chỉ đi ngang qua mặt anh nhưng ý chỉ. Anh đừng nên xem thường những người mà anh cho là tầm thường.

Quyên đi đến thầy Khang rồi nói.

- Thầy Khang ơi. Tập hợp xong rồi ăn bánh lun hả?.

- Ừm..._Thầy ta khê gặt đầu.

- Vậy có chia cho em phần bánh kem nào không???

Câu nói của cô làm cho Minh cười nhẹ, càng ngày anh càng thấy tính cô dễ dàng cười nói và hay nhõng nhẽo. Khác so với Quyên của trước đây. Trước đây cô là người ít nói và cực kì lạnh lùng có cả tàn nhẫn trong đó. Vì mỗi lần phạt hít đất, cô rất khắt khe trong những cái hít, hít sai đều hít lại từ đầu có khi cả lớp ngày hôm đó chống tay hết 15".

Nhưng giờ, cô lại cười vui vẻ và hòa đồng hơn. Làm cho anh vui lắm, kế hoạch của đồ cô cũng chẳng còn xa vời là gì.

Câu nói của Quyên hồi nãy khiến cả phòng bật cười, cô cũng hòa theo mà cười. Làm cho Phường như ghen ghét. Tại sao Quyên lại được nhiều người thích và mến đến như vậy? Cứ nghĩ cô ta dùng bùa mê gì sao?.

Thấy Minh cười, Khoa nói.

- Tôi đăng kí rồi, tôi và anh là gặp cuối cùng!!

- Được... Ngày hôm nay vui nên tôi và cậu cứ đấu thật một chút, không cần nương tay nhau!!_Minh cười đầy vẻ hùng hồn.

- Được, chắc sẽ thú vị đây!!!

Khoa nói to.

Những lời đối thoại ấy làm cho Quyên và Phường, 2 người Khang và Chức nghe thấy.

Quyên thì cũng thích vì chưa lần nào thấy Minh đấu hết. Muốn xem kĩ thuật như thế nào đây. Khang và Chức nghe thấy thì cũng ủng hộ và phấn khởi, xem 2 người họ đấu như thế nào đây. Riêng Phường thì cảm giác khác xa 3 người kia.

Cô sợ Khoa sẽ làm gì hại đến Minh, lỡ đánh mạnh quá khiến thầy Minh chấn thương thì không hay cho lắm. Đến lúc đó, cô không tha cho anh đâu. Làm gì hại Minh, cô sẽ giết Khoa luôn ấy.

Thấy lo lắng, Phường kéo Khoa đi chỗ khác, ngay lúc mấy người kia không để ý.

Thấy Phường kéo nên Khoa vội cười.

- Em kéo tôi đi đâu thế?

- Nè. Sao anh lại đẩy với Minh? Rốt cuộc là anh muốn giờ trò gì đây???

Cô tròn mắt nhìn anh như đang hăm dọa.

Nhưng anh lại cười trong sự vui vẻ. Niềm vui của anh là được cô cầu xin. Được người cậu yêu năm nỉ cậu!.

- Chỉ là tôi muốn thử sức với người em yêu thôi mà!

- Anh...

Cô như không thể nói tiếp.

Thử sức gì chứ??? Rõ ràng là cậu muốn khiêu chiến với anh cơ mà.

Phường lo cho Minh nên năn nỉ anh.

- Coi như tôi cầu xin anh!!! Đừng làm anh ấy bị thương! Có được không???_Cô năn nỉ anh nhẹ nhàng.

Cậu cười trong sự buồn bã.

Thì ra cô năn nỉ anh là vì cô vẫn còn yêu anh ta đến mức như vậy sao? Sao lại chớ trêu đến thế?

Cứ ngỡ cô năn nỉ, cầu xin vì ai mà lại là người yêu cũ. Người làm cô đau. Cậu nói cô là đồ ngốc, thấy người thực sự yêu cô đang đứng ngay trước mặt mà cứ mãi kiếm tìm ở những nơi đâu xa vời, nơi cô chưa từng được gọi là thật sự yêu mà chỉ là cái ghét bỏ của Minh dành cho cô

Nhưng sao cô lại mù quáng đến thế. Anh bực mình bảo.

- Em cầu xin là vì sợ anh ta bị thương?? _ Cậu nói trong sự tức tưởi

- Đúng!!! Tôi xin anh đó! _ Cô nhấn mặt lo lắng.

- Được. Nếu đó là lời cầu xin của em thì tôi tha cho anh ta một lần!

Câu nói của anh làm cho Phưởng cảm thấy bớt phần nào lo lắng trong người. Không ngờ cái tên này lại nghe lời cô một lần, xem ra cô nói gì hắn cũng nghe.

Nhưng cứ tưởng câu nói ấy chẳng có ẩn ý gì nhưng cậu lại nói.

- Nếu em xin tôi tha cho anh ta thì tôi chỉ có một điều kiện nhỏ!

Câu nói đầy nham hiểm làm Phưởng khẽ run người. Không biết là vì sao nhưng lại bất an không nguôi.

Phải đề phòng cái tên này.

- Điều kiện gì???

- Ngày mai đi ăn với tôi!!!

Thấy cũng chẳng có hại gì đối với mình nên cô cũng gật đầu cho qua lệ. Khiến cho Khoa vội cười tươi.

Phưởng quay trở về phòng.

Lúc đó là đang tới giờ tập hợp, thấy Quyên và Minh nói chuyện vui vẻ làm cô hơi bực dọc. Khẽ liếc Quyên một cái nhưng Minh lại bắt gặp khiến Phưởng hơi giật mình nên quay sang chỗ khác ngay.

Giờ tập hợp...

Quyên ra lên cho các võ sinh ngồi xung quanh thành một hình tròn. Ở ngay chính giữa là những võ sinh của tháng đó được tể chức ngồi xúm lại bên nhau. Thấy cô phát bóng bóng và kèm cả bột năng cho mỗi võ sinh. Ai cũng đều có hết. Rồi cùng nhau hát bài chúc mừng sinh nhật, cầu nguyện, thổi nến và ăn bánh kem ké.

Chúng tôi đâu để góp vui cho buổi sinh nhật đáng nhớ ấy.

Lần lượt từng cặp lên đấu cho đến cặp Phưởng - Quyên lên đấu.

Những võ sinh hò hét phấn khích với cặp này, người thì bảo có Phưởng chết chắc rồi mới gặp Quyên. Nhưng cũng bảo hôm nay cô Phưởng hên vì cô Quyên đang bệnh nên không đấu hay cho được.

Những câu nói ấy làm cho Phưởng cũng hơi nể con người này thật nhưng Quyên chưa phải đối thủ xứng tầm với cô.

Đang đấu ngon lành, nhưng Minh quan sát kĩ lắm, những cú Quyên ra đòn không quá là mạnh cho lắm hay chẳng chịu dùng lực chẳng? Còn Quyên cứ nghĩ đá cho có vậy thôi chứ chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra với cô đây?

Đang định đá thêm một cú nữa thì

* Bóp *

Cú đá Phưởng dán lên ngay đầu cô không hề nhẹ. Dùng lực vẫn rất mạnh bạo. Làm cho nguyên lớp vỏ "ò" lên một tiếng.

* Rầm *

Quyên ôm đầu ngã xuống làm cho Minh hốt hoảng và chạy lại chỗ cô nằm, nhìn thấy Quyên nhắm tịt đôi mắt lại làm cho anh càng lo hơn. Cú đá bồi nãy không quá nhẹ cũng không quá mạnh nhưng lại khiến anh như muốn điên lên. Về phần Phưởng, cô chỉ đứng đó rồi há hê nhưng cũng hơi lo cho Quyên một chút. Không biết cô có sao không? Nhưng ai biểu cô cứ lơ đãng theo anh hoài chứ? Đáng đời.

Thấy Quyên cứ ôm đầu, Khang và Chức cảm thấy có vẻ bất ổn nên chạy lại, đỡ cô vào phòng.

Một lúc sau, anh bước vào phòng thấy cô ngồi đó. Gương mặt cũng không còn nhăn nhó như lúc nãy. Làm cho ánh cũng bớt hẳn lo âu. Cô vẫn cười nói.

- Thầy Minh, thầy đâu chưa?

- Ồ, chưa. Cặp cuối anh mới đấu!

Thầy nói nhưng ánh mắt vẫn còn lo cho cô nhiều lắm không yên.

Bước lại gần cô.

- Cô Quyên sao rồi? Đầu cô có sao không?

- Không! Chỉ là hơi đau nhưng là có nón nên không đau gì cho lắm!

- Vậy à? Cô cứ nghỉ ngơi nhé!.

Anh nói xong quay bước đi. Rồi trở về lại với lớp võ. May là có nón nhưng nếu em ấy xảy ra chuyện gì thì Phưởng cũng sẽ phải hối tiếc. Ai cũng thế, đón đau phải gánh chịu khi hãm ại người khác...

Cặp thi đấu cuối cùng...

Khoa và Minh mặc giáp rồi bước ra khiến cả ngàn võ sinh đứng lên, vỗ tay phấn khích ầm ầm. Ai cũng mong chờ cặp đôi này nhất, mong chờ 2 người sẽ dùng những kĩ thuật nào để đấu với nhau. Hai người cùng lướt bước vào sân giữa tập nập võ sinh. Những tiếng vỗ tay vui vẻ ngày một lớn. Khiến không khí trở nên hay hơn.

Khoa thì cứ nghĩ trả thù chỗ những giọt nước mắt của Phưởng đã vì anh ta. Cũng vì cái năn nỉ khiến cậu trở nên muốn đấu với con người này hơn.

Minh thì đang trong sự nóng giận nhưng cũng không mấy là bức lắm. Nhưng cứ nghĩ đến lúc này, anh chỉ muốn trút cơn giận về phía Phưởng mà thôi. Vậy không có Phưởng ở đây thì Khoa thế cho Phưởng vậy!.

2 người đứng đối diện với nhau. Có trọng tài ở ngay giữa. Trọng tài hô rồi 2 người đấu với nhau.

Trong những lúc đầu, Minh hơi mất kiểm soát nên bị Khoa đá nhiều cú không mấy là nhẹ. Khiến Phưởng đứng ngồi không yên. Thấy biểu hiện của Phưởng, Khoa vội dặc ý.

Không tập trung, Minh đã thẳng vào đầu cậu 1 cái mạnh và đá xoay 360 độ khiến Khoa ngã xuống, cả lớp vỗ cảm thấy phấn khởi và nồng nhiệt với 2 người này.

Thấy Khoa té, trọng tài can anh lại. Cậu vội đứng dậy nhanh nhẹn khuôn mặt cậu thoáng chút sầm tối lại. Như ý không được vui cho lắm. Cậu trở nên bức mình và không để ý đến luật trong thi đấu là không được đá tầm hạ bộ. Cậu như không kiểm soát được hành động của mình mà định đá vào đầu anh để đáp trả nhưng Minh lại nhanh nhẹn hơn mà né kịp. Không quên một cú đá vào phần giáp khá mạnh làm Khoa trượt chân té luôn.

Sau 2 lần té, cùng đồng nghĩa với việc Minh thắng. Khoa được trọng tài đỡ. Ánh mắt sát khí nhìn Minh như muốn giết anh.

Xong, trọng tài bảo giáp đồ thắng (Minh thắng).

Cùng lúc đó, các võ sinh hò hét và thích thú. Chắc sau lần này, thầy Minh lại được nhiều fan nữ xếp hàng cho coi.

Trận đấu vừa rồi lọt vào tầm mắt của Quyên và Phưởng. 2 người cũng cảm thấy nể phục Minh. Ngờ rằng giây phút đầu anh sẽ bị hạ gục bởi Khoa ngay nhưng trận thế lại áp đảo Khoa. Làm cho Minh trên cơ mà thắng một cách rất nhẹ nhàng.

Chắc Khoa cũng bức lắm.

2 người kia chào nhau rồi ra khỏi sân đấu. Cởi giáp rồi tập hợp, lúc đó Quyên cũng bước ra. Thấy Quyên định lại gần Minh, Phưởng nhanh nhẹn kéo nhẹ tay cô đi về phía mình. Khuôn mặt thoáng chút lo lắng nhưng lại đầy giả tạo, ẩn ý bên trong mà Quyên chẳng hề nhận ra.

- Cô Quyên có sao không?, Xin lỗi vì đã làm cô bị thương!! _Cô diễn kịch

- Không sao. Hôm nay vui mà! Tôi chỉ đau đầu một chút thôi, cô không cần xin lỗi tôi!

Câu nói của Quyên làm Phưởng cảm thấy thật đầy sự đáng ghét, nói chuyện cứ nhỏ nhẹ và diêm tĩnh làm cho Phưởng càng ghét hơn.

Xong rồi, Quyên cười nhẹ với cô. Rồi đi sang bên Minh, thấy Quyên Minh cười tươi.

- Sao cô không ở trong phòng nghỉ? Ra đây làm gì?

- Thôi. Em chỉ đau một chút thôi! Có sao đâu? Em muốn hôm nay là ngày vui! _Cô vui cười

Câu nói lạc quan ấy khiến anh cười bật. Vui vẻ hơn lúc này từ khi nào Quyên lại trở nên đáng yêu và có tinh thần đến như thế?

Khiến anh càng ngày càng yêu cô hơn. Muốn tỏ tình với cô ngay.

Nhìn cô rung tăng như vậy một chút rồi anh mới cho võ sinh tập hợp. Cô Quyên đứng kể Minh lên tiếng.

- Giờ, mấy em có thể vui chơi thỏa thích! Nhưng... Mấy em làm ơn đừng chọi bột cô!

Cô nói khiến cả lớp cười hùa. Nhớ đến bột anh mới nhớ ra. Còn bịch bột mà anh chuẩn bị trong cặp định phục kích Quyên nữa kia. Giờ sao cô lại nói một từ không vui đến như vậy. Nhưng anh lại bỏ ngoài tai lời nói của cô.

Quyên nói.

- Giờ. BẮT ĐẦU!!!!

Quyên nói xong rồi chạy nhanh nhẹn với vận tốc bản thờ vào phòng. Phường và Khoa thì bị cả lớp phục kích không thương tiếc. Không thấy trời trăng gì hết. Bột bay tung tóe khắp sân trường, dân tình vô sinh chạy tán loạn như chưa từng được chạy. Rồi nào là té nào là đứa này ăn bột cả kí của đứa kia. Tiếng cười giòn khúc khích.

Còn về phần Minh thì chạy theo Quyên vào phòng, thấy Quyên cười rạng rỡ. Anh lén lấy bột trong cặp ra rồi đổ vào tay. Định bước lại Quyên cho cô "ăn hành" một bữa.

Anh cười trong sự nham hiểm.

- Quyên ơi! Sao em không ra ngoài chơi?

Thấy Quyên mãi quay ra phía sau đang thử tìm kiếm cái gì.

Câu hỏi của anh cô không thèm trả lời. Anh sợ cô giận nên đành hỏi lại.

- Quyên ơi?

Vào

Bột bay tung lên mặt Minh.

Thứ hồi nãy là do Quyên chọi. Thì ra Quyên đã chuẩn bị từ trước, không ngờ anh lại dính bẫy cô cực kì đơn giản.

Nhìn Minh như ông già nọ lên nên cô cười như được mùa.

Đưa tay chỉ vào mặt như chọc què khiến Minh im bật, đôi mắt anh lên sự ngây ngô đầy vẻ thích thú cô.

- Hahahaha!!! Thầy dính bẫy rồi!!!

- Cô Quyên chơi kì thế? Cô bảo là không chơi mà!

- Hồi nãy em có bảo là không chơi hồi nào đâu? Em chỉ bảo là đừng chọi vệt em mà!

- Luật gì kì thế?

Thấy Minh cứ để tay ra phía sau. Quyên cảm thấy nghi ngờ. Bảo.

- Thầy cầm bột đúng không?

- Không phải. Mà cô lại đây, tôi hỏi một chút!

Anh ngoắc cô lại. Cứ tưởng cô sẽ dễ bị dụ nên cứ thế mà dụ cô.

Cô khả tin nghe lời. Định bước lại rồi nhưng.

* Vào *

Lần này là hướng bột chỗ thầy Khang và thầy Chức khiến hai người kia hứng bột khoảng 2,3 kí lô. Khiến họ không khác gì một cặp vợ chồng già. Mặt mũi, tóc tai đều phủ toàn màu trắng. Bộ đai của 2 người cũng có nhiều chỗ trắng như tuyết.

Làm cho 2 người kia một tràng cười. Không ngờ, tính lạnh lùng của thầy Khang mà lại chơi trò này luôn.

Hai người kia vội cười nhau. Nhìn qua lại đều thấy rất hài hước cứ y như người tuyết ấy. Thế là kế hoạch của Minh sẽ như thế nào đây?. Chưa chọi bột được cô, anh chưa từ bỏ đâu.

Quyên chạy theo rượt thầy Khang và thầy Chức, cô cố ném trúng 2 người đó. Thấy cần sự giúp đỡ chọi giúp của Quyên nên anh cũng chạy theo cô.

* Vào *

Bột bay khắp nơi. Trong lúc không định hướng. Anh chọi trúng ngay Khang và Chức trả thù nhưng cũng bị ăn bột khá là nhiều từ lúc chạy rượt đến giờ.

Bột trúng mắt anh, anh vội dụi mắt. Chợt đụng trúng người. Anh cố ngước mắt nhìn là ai, không ai khác là Quyên. Cô chạy nhanh quá nên té vào người anh, ôm anh luôn. Phần ngực săn chắc của anh làm cô hơi đỏ mặt. Cô nhanh nhẹn lùi lại phía sau, nhìn anh không khỏi ngại ngùng.

Anh cũng không biết chuyện gì nhưng nhìn thấy biểu hiện của cô, anh cũng hơi ngượng. Càng nhìn cô, cô càng đỏ mặt định quay sang chỗ khác.

Anh vội kéo lại, hỏi xem thử.

- Quyên, có chuyện gì mà em đỏ mặt vậy???

- K...không có gì đâu... em hơi mệt nên...

- Anh đã bảo rồi, đừng cố chơi quá mức mà!

Anh phản nản cô, làm cô chợt cười mỉm. Trong lòng cũng hơi vui, vì có người mắng mình vì cái tội ham vui. Nhưng cũng thích lắm, vì có ai phản nản cô được cơ chứ?. Chắc chỉ có anh thôi!

Cô cười nói trong sự vui vẻ lạ thường.

- Em biết rồi mà! _ Cô nói

Nói rồi, cô chạy đi mất. Vẫn còn tiếp tục chạy đi chơi xung quanh.

Nhìn bóng lưng cô, anh vội cười thích thú. Cảm giác này, anh vẫn muốn nắm lấy. Vẫn còn muốn níu kéo lại nơi anh và cô tiếp xúc. Sao cảm giác đó lại khiến anh trở nên yếu đuối hơn.

Gần đến giờ về...

Thầy Khang ra lệnh tập hợp cả lớp. Tất cả lớp đều hưởng một màu trắng tinh. Ai cũng giống ai, cười nói vui vẻ với nhau. Đây là lần đầu tiên cả lớp vui đến như vậy. Thân thiết đến như vậy. Đây là một ngày mà lớp thích nhất trong những ngày học.

Thầy Khang bảo.

- Trước khi về, làm vệ sinh cái nha!

- ...

Cả lớp ù xù, nghe thấy dọn dẹp là lớp lại ngừng cười.

Dọn xong, chào rồi ra về.

Giờ chỉ còn Khoa, Minh, Quyên, Phưong. Họ đang chuẩn bị về.

Minh cười rồi bước lại Quyên.

- Hôm nay em có đi xe không?

- Không, em đi với cô Phưong! _ Cô ngạc nhiên trước câu hỏi của anh.

Phưong quan sát hai người nói chuyện. Nghe được câu hỏi của Minh, Phưong hơi khó hiểu trong lòng. Còn Khoa thì cắt đồ vào cặp.

Im lặng một chút rồi anh nói.

- Thế, anh chờ em về!

- Thôi, em đi về với Phưong, cho vui một chút!

Vui của cô nhưng lại là niềm lo cho anh.

Anh không yên tâm để Phưong về chung với cô. Có chuyện gì thì anh chết mất.

Anh vẫn cương quyết chờ cô về.

- Để anh chờ em về, Phưong đi chung với thầy Khoa cũng được, hai người đó chung đường mà!

- Nhưng mà...

Nghe đến đó, Khoa chợt mừng thầm.

Dù không biết sẽ có ý đồ gì nữa nhưng về chung với Phường thì anh sẽ bỏ mặc hết tất cả. Về với cô anh cũng thích lắm.

Phường nghe đến thế cảm thấy hoảng, Vội nói.

- Quyên ơi, xong chưa? Về thôi!

- Hả?... Xong rồi..._Quyên nói vọng

- Cô Phường về chung với thầy Khoa đi, tôi chờ Quyên về!_Anh nói trong sự lạnh lùng

-..._Im lặng nhìn anh.

Phường như không tin chính tai mình nghe lời nói phụ bạc của anh. Khóe mắt cô cay cay, đau lòng lắm. Nhìn về mặt của Quyên kia, làm bộ như khó xử lắm vậy. Cứ diễn đi, diễn quá, cô cũng lệt trần ra.

Quyên lo lắng cho Phường khi Phường im bật. Cô khó lòng nói.

- Em về với Phường tốt hơn!

Thầy Khoa xen vào ngang cuộc nói.

- Không cần đâu, tôi và em ấy về chung cũng được, tôi cũng có chuyện để nói với cô ấy!

Câu nói ấy, làm cho Phường rung mình một cái nhẹ. Anh muốn làm gì cô đây?.

Phường từ chối nói trong sự lạnh lùng.

- Không cần, tôi về một mình!

- Nè, đừng quên lời hứa!

Anh ám chỉ lúc nãy. Làm cô bất lực nói trong sự không thích và không vui cho lắm.

- Vậy, tôi về với thầy Khoa cũng được... Cô Quyên về cẩn thận với thầy Minh nhé!

- Vậy tốt rồi, về thôi Quyên!

Anh kéo tay Quyên rồi bước đi. Không quên cái liếc nhẹ dành cho Phường, như khẳng định, anh đã thật sự không còn ưa nổi gì Phường nữa...

Phường như thất thần nhìn nơi anh và Quyên bước đi. Khoa khẽ cười nhẹ trong sự sung sướng của bản thân. Rồi về cùng với Phường.

Còn phần Quyên.

- Sao anh cương quyết đưa em về?

- Vì, anh sợ Phường sẽ làm hại em!

- Hại em?

- Đúng, cuộc đấu hồi nãy, cô ta đánh mạnh vào đầu em là do cố ý đó!!

Câu nói ấy khiến cô hơi khẽ ngỡ ra điều gì.

Nhưng vội nói.

- Em biết rồi..

- Hết chương 9-

Tình cảm: 34%

Nhịp tim: 41%

Bạn đang đọc truyện *Mình Phường Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Tại nạn không lường

Phường chỉ cảm thấy bức mình vì cái tên này cứ chạy xe lùi thui đằng sau mình. Lỡ mà cậu có làm gì cô chắc cô giết chết cậu ta luôn quá. Giết người, cô cũng đã từng thấy rồi nhưng vẫn chưa áp dụng được. Cái tên này cứ xố rớ trước mặt cô, chọc cô điên tiết lên là xác định cậu ta mua sẵn cái quan tài đi nhé.

Thấy hắn cứ chạy sau mình. Cô cũng chẳng để ý mà cứ chạy tiếp.

Đang chạy ngon lành. Có top khoảng 2,3 thằng ngồi trên 2 chiếc xe chạy ngược chiều ngang mặt với cô. Top đó cũng khá là lưu manh nên chúng nó thấy gái xinh mà đi về tối thì sẽ chọc. Top đó nói phiên nhau.

Ở đây là đường cao tốc nên không có nhà cửa với lại rất ít người đi vào những buổi tối. Không ngờ hôm nay bọn chúng lại may mắn gặp được một cô gái xinh đẹp.

- Ê, có gái kia... Sao giờ tụi bây? _Thằng cầm tay lái xe nói với chiếc xe kia.

- Thì chọc nó chơi, nếu đẹp thì... hiếp nó luôn!

Tụi kia khề gật đầu đưa cặp mắt gian tà mà nhìn nhau. Rõ là nổi hứng đây mà.

Rồi tụi đó vui vẻ mà chạy đuổi theo sau cô và cậu. Thấy có cậu thì tụi đó cũng khá là churong mắt. Khi thấy mớ đang treo miệng mèo mà lại có chuyện không thể ăn được. Có cậu thì làm sao mà bọn chúng có thể tận hưởng miếng thịt thơm kia chứ. Bọn kia cũng dân giang hồ nên không ngần ngại. Chạy xe lên ngang hàng với cô đang chạy.

Tên ngồi sau nhìn thấy cô. Thấy gái xinh nên hắn cứ chọc.

- Ê cô em. Sao đi về tối vậy?

Thấy có gã chọc mình nên cô mới liếc mắt nhìn. Làm cô cũng kinh hãi.

Vì gã nhìn rất xấu xí. Miệng nở một nụ cười mang rợ. Hai mắt cứ hiếp lại nhìn chằm chằm vào cô. Nhìn như một con quái thú đội lớp con người. Trên tay và chân thì xăm kính người. Đoán là mấy tên côn đồ thấy những người con gái đi đêm nên có ý chọc hay sàm sỡ đây mà. Cô cẩn thận mà nhếch môi cười khinh bỉ.

Cảnh tượng đó đã lọt vào đôi mắt của cậu. Thấy người thương chọc ghẹo nên cảm thấy quá là bức bối. Cậu chạy theo sau, nhưng cậu biết, Phường cũng chẳng phải dạng vừa gì đâu. Cô có thể hạ gục mấy tên này trong vòng mấy phút thôi. Ai mà biết cô là võ sư Taekwondo chứ. Mà cũng chẳng có thằng nào ngu đến nỗi chọc ghẹo gái có võ cả. Nên cậu cứ chạy theo sau mà quan sát hành động của gã. Xem thử một lần, cách ứng xử của Phường xem sao. Có hung dữ như hồi trước nữa không.

Còn chiếc xe kia, chỉ có một gã thôi. Nên anh cũng rất đề phòng.

....

Thấy cô không nói tiếng nào thì gã côn đồ kia như rất nhục và bức mình nên quát bên tai cô.

- Ê con kia, tao hỏi mày sao mày không trả lời? _Hắn bức mình.

Vẫn đáp lại cái im lặng. Lần này gã ra hiệu cho chiếc xe đi chung với gã chạy lên trước chặn đường cô. Rồi thảng lại, theo phản xạ. Cô bóp thắng và quay sang nhìn người phía trước. Cậu cũng ngừng xe, gạt chân chống xe máy và xem trò hay đang tiếp tục diễn.

Gã từ trên xe bước xuống cùng bộ mặt kinh tởm của gã... Vọng nói của gã có hơi trầm trầm có phần hung bạo của gã cất lên nói.

- Tao hỏi mày sao mày cứ mặt đầm đìa ra thế?...

- Bây giờ tôi không nói nhiều. Tôi muốn về nhà, khôn hồn thì biến đi..

Cô lạnh lùng nói. Thực chất, cô chẳng sợ một tên nào cả. Và cũng có lần, cô bị mấy gã thanh niên biến thái kia chặn đường mà giờ trò bày bả. Kết quả, những gã ấy đều được những người quen ăn đám ma của những gã ấy. Tất nhiên, đối mặt với cô... Chỉ có cái chết mà thôi nhưng những tên này lại không hề hay biết kết cục sẽ ra sao.

Bọn hắn cười một tràng, gã cầm tay lái ở trên trước nói với cô.

- Cô em cũng xinh phết nhưng hung dữ nhỉ... Đi chơi với tụi anh một đêm đi, bảo đảm bọn anh chiều theo ý cung hết! _ Hấn bước lại chỗ cô nói.

Cô chỉ cười khinh bỉ nhìn bọn chúng.

Gã đi chung với tên kia thì nói với cậu.

- Còn cái thằng kia, sao mày lại ở đây? Tính xen vào chuyện của bọn tao à? Cút đi... _ Gã quát cậu.

Cậu không cảm xúc mà nhìn gã như đang khiêu khích từ bao giờ. Gã tròn mắt mà nhìn cậu như cậu không sợ gì hết.

- Sao mày cứ lì ra thế. Muốn ăn đập à? Mau biến đi cho tao.

Tên kia cười nham hiểm rồi đi lại nắm vai cô. Làm cô không thích mà...

* Rốp *

Là cái tay dơ bẩn của tên đó bị bẻ ngược ra sau lưng, nhưng ngón tay móp méo nhìn rất ghê. Cùng theo đó là cái vật khiến hấn ta bay lên một vòng rồi ngã ra không thương tiếc. Tên đó đau đớn mà la lên.

2 tên kia nhìn nhau tròn mắt. Gã bực dọc.

- Cái con này... Sao mày dám? _ Gã lớn tiếng

Gã nhào lại định đánh cô nhưng cô né kịp, đồng thời cho gã một cú đá song phi ngay điểm của bụng và đầu. Gã loạng choạng định ngã thì cô lại dùng tay đánh vào mặt và bụng gã mấy đánh mạnh. Làm cho cậu cũng phải nể phục.

Hấn là còn một tên. Cô cũng không tha cho. Gã đang nằm kia, nhân lúc cô đang đánh người còn lại thì không để ý gì đến gã. Gã móc trong túi áo kia một con dao thái nhọn hoắt ngay mũi. Đứng dậy và định đâm cô, hành động đó khiến cho cậu thấy và chạy ngay đến...

* Rầm *

Một tiếng động lớn...

Cô xử lý xong tên kia thì quay quắt người nhìn lại xem đó là ai. Trước mắt cô. Máu chảy một đường dài. Không ai khác đó chính là cậu. Cậu đã đỡ cho cô nhát dao kia. Đồng thời tên kia cũng bị cậu đá cho một cú trời giáng khiến gã ngã sòng soài dưới đất.

Cô vội hét hoảng nói.

- Khoa... anh có sao không? Khoa...

- Không sao... anh ổn... em không sao là anh tốt rồi...

Cô hoảng quá không biết làm gì. Móc điện thoại ra gọi xe cấp cứu.

Mấy tên kia chỉ biết có người bị đâm thì chỉ rút lui như đang không muốn rước tai họa vào người.

Lúc đó, Minh đang chờ Quyên chạy tới. Vì nhà cô trùng đường với nhà 2 người này. Thấy cảnh tượng trước mắt. Hai người kia cũng hét hoảng mà chạy lại xem sao. Chỉ thấy máu chảy nơi vùng bụng rất nhiều. Đoán chắc là gặp mấy tên thanh niên côn đồ. Minh nói với Phưởng.

- Gọi xe cấp cứu chưa?

- Rồi... _ Cô hét hoảng ôm Khoa vào lòng.

Lúc này, Khoa đã thấy cô quan tâm và lo lắng cho anh. Anh vui lắm. Có chết, anh cũng không hối tiếc gì cả...

Vì cứu được người anh yêu. Anh đã hạnh phúc đến nhường nào rồi.

Quyên cũng lo lắng mà bất an nói.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Chuyện dài lắm... Tôi sẽ kể cho cô sau...

Phưởng như không muốn nói gì về lúc này cả. Chỉ mong xe cấp cứu tới sớm thôi. Không thì anh chết mất. Cô không muốn như thế. Sao trong lòng cảm thấy rất buồn và đau đớn như mất thứ gì đó rất quan trọng chẳng?. Hay cô đã có tình cảm với cậu rồi. Nhưng người cô yêu là Minh, không ai khác cả...

Thấy máu chảy nơi vùng bụng quá nhiều. Anh thấy không an tâm mà nói.

- Hay là để tôi chở Khoa đến bệnh viện... Chờ xe cấp cứu chắc cậu ấy không thể nào chịu được đâu... Còn cô Quyên với cô Phụng chạy theo tôi nhé... _Mình ra ý kiến.

- Cũng được... _Hai người kia gật gù.

Thế rồi, họ đỡ anh ngồi sau lưng Minh. Anh cũng chỉ ôm vùng bụng. Anh nói anh vẫn còn ngồi vững được nên không cần lo cho anh sẽ có ngã hay không khi đang chạy.

Rồi 2 người kia chạy riêng hai chiếc rồi bám theo sau. Phụng lo lắng nên mong tới nhanh. Quyên cũng chỉ thông cảm cho Phụng.

5p sau đến bệnh viện...

Khoa nằm trên giường mà truyền máu gấp. Và sau đó là cuộc phẫu thuật để may lại vết thương nơi vùng bụng. Phụng như thất thần chết lặng nhủ mày, khỏe mắt cô cay cay như muốn khóc đến nơi. Tại ai mà cậu bị chứ? Tại vì cô, do cô bất cẩn mà gây ra tai nạn cho anh. Một tai nạn không lường trước được...

Quyên an ủi cô. Nói cô đừng quá lo lắng. Có hại cho sức khỏe thì không tốt.

Phụng khóc nức nở kể cho Quyên và Minh nghe chuyện hồi nãy. Anh cũng lúc này thấy Phụng rất cần sự quan tâm nên anh nói nhẹ nhàng.

- Đừng khóc nữa... Khoa không sao đâu!

Phụng khóc nức. Cảm giác tội lỗi bao trùm lấy cô... Đau đớn, tội lỗi, buồn bã, sợ hãi, lo lắng đều không buông tha mà chiếm lấy tâm hồn trong thể xác của cô..

Bạn đang đọc truyện *Mình Phụng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phòng cấp cứu

Quyên chỉ ngồi kể an ủi cô, khuyên cô nín khóc. Còn Minh thì đứng ngồi không yên nhìn về hướng phòng cấp cứu. Đây là lần đầu tiên, anh cảm thấy lo lắng cho đối thủ của mình như vậy. Anh ngồi xuống như đang chờ đợi. Đúng rồi, lúc anh và cô chạy ngang đường cao tốc thì cũng thấy hai chiếc xe chạy ngang mặt nhưng lại rất vội vã như là chạy trốn ai đó. Anh cũng không quan tâm cho lắm khi đến lúc thấy hai người đó gặp một chuyện nguy hiểm.

....

Đây là lần đầu tiên. Phụng đối mặt với nỗi sợ hãi và lo lắng đến như vậy. Cô còn quan tâm cậu nhiều hơn anh lúc này. Cô khóc, nước mắt chảy dài trên đôi má xinh đẹp kia. An ủi cô cũng không thể, chỉ còn biết cầu mong cho cậu không bị sao.

Phụng gục mặt xuống không muốn đối mặt với sự thật đang tiếp diễn khiến cô đau lòng. Cậu mà có sao thì cô còn rất đau đớn... Có phải chăng, cô đã cảm nhận được một chút tình cảm nào đó dành cho anh?.

Minh sực nhớ rồi đi ra một chỗ khác mà gọi điện cho gia đình của Quốc Khoa. Gia đình họ cũng sốc và sẽ tới ngay. Còn mẹ của anh thì cảm thấy lo lắng cho con trai của mình, không biết chuyện gì đã xảy ra với cậu.

* 20p sau *

Mẹ và anh trai của cậu đã có mặt. Khôi chạy lại hỏi anh.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Minh kể cho hai người kia nghe hết câu chuyện gặp phải tai nạn nguy hiểm của cậu và cô. Khôi thì chỉ lo lắng cho đứa em trai của mình. Mẹ cậu thì khóc nức lên. Cầu trời khẩn phật cho con bà tai qua nạn khỏi.

Phụng đã khóc đến đỏ mắt. Đôi mắt cô ảm lệ mà ngồi kể bà. Bà cũng đau đớn chẳng khác gì cô.

Cô nhận lỗi, bà muốn chửi hay đánh gì cô cũng được. Cô không trách móc gì cả. Vì cô không có tư cách cãi lại bà.

- Cô ơi... Con xin lỗi... Con... _Cô nức cụt nói.

Cô khóc nức lên, kéo tay bà rồi khóc. Bà nhìn cô, cô không cố ý khiến cậu ra nông nổi như thế này. Lỗi tại cô. Cô đáng chết!

Bà lắc đầu nhìn cô. Tuy cô đã gây ra tai nạn cho con trai bà. Nhưng cô không muốn như thế. Bà cũng đâu có thể làm gì cô? Không lẽ đánh hay chửi

nặng lời với cô à?... Điều đó, bà không bao giờ làm. Dù có lỗi lầm lớn như thế nào. Bà cũng không bao giờ làm như thế.

Bà nói nhỏ nhẹ.

- Đừng khóc nữa... Không phải lỗi của con!

- Là lỗi của con..._Cô nhận lỗi.

Quyên lo lắng nói...

- Chắc chắn Khoa sẽ tai qua nạn khỏi mà! Hai người đừng lo...

Họ chỉ gạt đầu nhưng lại khóc. Khôi và Minh cũng chẳng biết phải làm sao. Một tình huống mà họ đều không muốn xảy ra. May là cô chưa bị tui côn đồ đó làm hại.

Nếu không, họ cũng chẳng thể làm gì mà bắt được bọn đó.

Khôi hỏi nhỏ anh.

- Vậy cậu có biết mặt mấy tên đó không?_Khôi nhìn anh.

Rõ là anh có trí nhớ siêu phàm. Anh biết mặt hết tất cả từng người mỗi khi anh gặp mặt. Ai cũng phải nể phục, nhưng tại sao ngay lúc này. Anh không thể nhớ mặt tên đó chứ? Dù là một tên cũng không thể nhớ.

Anh buồn bã lắc đầu như chịu thua.

Làm Khôi cũng không thể nói gì thêm nữa.

Nhưng Minh lại nói thêm.

- Chắc chắn Phường biết mặt đó. Trong lúc ầu đả... Chắc cô nhớ mà!

- Ủ... Vậy chút chúng ta hỏi thử xem!_Khôi nói.

Một lúc sau.

Phòng phẫu thuật tắt đèn. Biết là họ đã cấp cứu xong. Mấy người kia chạy lại.

Lúc đó bác sĩ bước ra. Làm cho mấy người kia hồi hộp lo lắng. Phường gạt nước mắt rồi chạy lại chỗ bác sĩ nhanh nhẹn. Cô hỏi bác sĩ.

- Bác sĩ... Sao rồi ạ?_Cô hỏi trong sự chờ đợi.

- Tình trạng của bệnh nhân rất nguy cấp... May mắn là đưa vào kịp thời.

Điều đó làm họ yên tâm hơn. Khôi hỏi thêm.

- Còn gì không nữa bác sĩ?

- À, do vết thương quá sâu nên khó có thể cầm máu... Nhưng không sao đâu, giờ thì tốt rồi... Mọi người có thể vào thăm bệnh nhân, nên nhớ, đừng ồn ào quá...

- Cảm ơn bác sĩ..._Họ cuối đầu cảm ơn.

May quá, cậu không sao là tốt rồi. Phường và mọi người vào phòng.

Thấy một người nhắm tịt mắt lại, nằm trên giường bệnh. Cậu được truyền máu. Cô đi lại một cách nhanh chóng và ngồi bên cạnh cậu. Mẹ cậu cũng thế. Nhìn đứa con trai mà bà khóc nức nở, cô nhìn cậu như thế cũng đau lòng không kém gì bà.

Quyên và 2 người kia cũng vui mừng vì cậu không sao. Bình an vô sự.

Minh kéo tay cô.

- Quyên à, em về chưa? Để anh đưa em về!

- À... Nhưng còn Phường thì sao? Cô ấy về với ai?

Cô lo lắng ngó ngoài cho Phường. Lỡ gặp chuyện không may nữa thì nguy.

Anh cũng suy nghĩ rồi kéo Khôi.

- Cậu đưa Phường về được không?

- Cũng được, tiện việc hỏi bọn kia là ai luôn!

Khôi khẽ gật đầu. Quyên và Minh chào mẹ cậu rồi về. Họ nói ngày mai sẽ đến thăm cậu. Không quên nhắc nhở Phường, nếu khi về thì Khôi sẽ chờ về, sợ cô có chuyện không may. Cô chỉ khẽ gật đầu rồi nhìn sang cậu.

Hai người kia về.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Phường Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hạnh phúc mỉm cười

/ Sáng hôm sau /

Ánh nắng bên cửa sổ chiếu sáng đến gương mặt của người đang nằm trên giường bên kia. Làm lộ ra đường cong từ sóng mũi đến đôi môi mọng kia, cứ y như một mỹ nam trong bức tranh hoàn hảo rất đẹp. Đôi mắt nhắm tịt lại nhìn đẹp vô cùng. Trên gương mặt điển trai ấy không lộ một khuyết điểm nào cả.

Dưới người ấy là một người con gái cũng vô cùng xinh đẹp đang nằm ngủ, tay cậu và tay cô nắm chặt lại. Như không muốn cho cậu đi đâu hết.

...

Được một chút thì cậu nhú mày mở mắt như toàn thân đau và ê ẩm. Cứ như hôm qua cậu bị ai tra tấn vậy. Cậu chớp mắt nhìn xung quanh, nhớ đến hôm qua mình đỡ cho cô nên anh nhìn sang chỗ khác để kiểm cô. Xem cô có sao không. Khi ngược sang chỗ khác, anh bắt gặp một gương mặt rất quen thuộc làm cho anh mỉm cười vô thức, không ai khác đó chính là cô. Cô vẫn còn ngủ ngon lành, nhưng nhìn tới bàn tay của anh được cô nắm chặt bằng hai tay cô rồi cô ôm nó ngủ. Cứ như một đứa trẻ vậy, nhìn rất dễ thương.

Anh cứ nhìn ngắm cô mãi. Nhìn khuôn mặt đó thật lâu để lưu lại trong đầu gương mặt mà cô đang ngủ, được nhìn nó, anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc mãn nguyện. Phải chi, mỗi lần thức dậy sẽ thấy cô nằm ngủ bên cạnh mình thì tốt biết mấy. Anh ước đó là sự thật.

...

Còn Phường thì ngủ ngon lành, cô lại mơ được một giấc mơ vào lúc trời mờ sáng nữa.

Trong giấc mơ, cô thấy mình lạc vào một cánh cửa. Cô cũng không biết mình ở đâu, chỉ thấy ở đó là một nơi rất tốt. Rất âm u. Cô mở cánh cửa để xem thử có chuyện gì sẽ xảy ra nữa hay không.

Cánh cửa được mở. Nơi đó là một nơi rất đẹp, trong xanh, gió khẽ lay tóc cô. Nơi ấy chỉ bao phủ một màu xanh của cỏ lá. Chỉ có vài một cây hoa bồ công anh. Ngoài ra chẳng có gì hết.

Cô thấy lấp ló một người con trai cách cô không xa. Hình bóng ấy khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, không sai, đó chính là cậu.

Phường nói trong giấc mơ.

- Khoa, anh khỏe rồi sao? _ Cô nhìn bóng lưng cậu.

Lúc đó, cậu không trả lời mà quay sang nhìn cô. Ánh mắt như có vẻ hận thù khiến cô sợ hãi và lo lắng. Cô đi đến chỗ đó, nơi cậu đang đứng đấy. Cô định đụng vào người cậu thì cậu lại hất tay cô ra. Không nhìn cô mà lại bảo.

- Đừng đụng vào người tôi!... Cô đã hại tôi phải nằm viện...

-... Em... Em không cố ý... Em xin lỗi...

Nước mắt cô nhạt nhòa khi nói những lời xin lỗi, cô áp ứng. Cô cũng đâu muốn chuyện này xảy ra. Cũng tại cô vô ý mà lại làm anh như thế. Cậu hận cô rồi sao?... Cô phải làm sao?

Cô khóc nức nở. Lắc đầu như không muốn.

Cô nắm lấy đôi tay cậu... Tay cậu biến mất bỗng hóa thành hoa bồ công anh rồi bay tung tóe lên trời cao. Cô tròn mắt khi cánh tay cậu biến mất. Cô lùi

ra xa.

Cậu chỉ nhìn cô nhưng ánh mắt lại trở nên vô cảm không người.

- Khoa... tay anh...

Cậu cười mỉm nhìn cô. Đang rộng tay còn lại như muốn ôm cô vào lòng.

Cậu bước lại nhưng cô lại lùi sau.

- Ôm anh lần cuối nhé!

- Lần cuối?... Không.. Em không muốn anh biến mất...

Sau đó, cậu chỉ mỉm cười như mẫn nguyện và biến thành hoa bở công anh, để làn gió nhẹ kia thổi cậu đi mất trên trời cao.

...

Lúc này, cô hét lên đồng thời tỉnh giấc.

- Đừng đi mà...

Cô tỉnh giấc đã thấy cậu ngồi dậy trên chiếc giường kia. Cậu chỉ nhìn cô như lo lắng. Giờ, nước mắt cô rơi xuống nhìn anh. Cậu nghĩ chắc cô đã gặp ác mộng hay gì ấy.

- Phưong, em có sao không?

-..._ Cô lắc đầu.

- Mơ thấy ác mộng hả?

Cậu lo lắng cho cô. Hỏi quan tâm cô làm cô khóc nức nở. Làm cậu càng rối hơn, cậu không muốn nhìn thấy cô khóc lần nào nữa. Điều đó quá tồi tệ với cậu.

- Đừng khóc mà... Em mơ thấy cái gì?_ Cậu lo lắng hỏi.

Cô không dám nhìn vào gương mặt cậu. Sợ cái ánh mắt của cậu như trong giấc mơ làm cô sợ hơn. Giấc mơ đó làm cô không muốn nhắc đến nữa. Cô sợ lắm.

Cô gục mặt xuống như không muốn nhìn mặt cậu. Cô không muốn nhìn vào cái khuôn mặt vô cảm trong mơ. Cậu khó hiểu nhìn cô.

Nước mắt cô vẫn chưa ngừng rơi xuống. Cô ngại ngừng nói lời.

- Em xin lỗi... là do em... em không cố ý...

Chưa nói dứt câu, cậu ôm cô vào lòng khiến cô tròn mắt. Khác xa với hình ảnh trước kia, cô cũng đáp trả lại và ôm cậu chặt hơn. Cậu cũng ngạc nhiên lắm vì cô ôm đáp trả lại cậu. Nhưng cũng tốt lắm. Cậu cứ sợ cô hất hủi mình ra, không cho cậu ôm.

Nước mắt cô thấm vào vai áo cậu. Cậu ân cần nói nhẹ nhàng những lời nói êm tai cô.

- Không sao, được bảo vệ em... Anh vui và hạnh phúc lắm rồi, đó đâu phải lỗi của em... Em không sao anh vui rồi, đừng khóc nữa!

-..._ Cô nín khóc.

Cô như được lời dỗ ngon ngọt làm cô ngừng khóc. Cô chỉ rời bàn tay rồi cười mỉm nhìn cậu. Cậu cũng chỉ cười nhẹ, cái kết của cậu đây sao? quá là hảo tốt mà.

Cô ngồi xuống ghế.

- Mẹ anh đâu rồi?

- À, mẹ anh hôm qua lo cho anh quá nên em kêu bác ấy về nghỉ ngơi rồi!

- Ủ..._ Cậu gật gật.

Sau đó cô đứng lên nhìn cậu nói là đi rửa mặt rồi sẵn tiện bảo là đi mua cháo cho cậu ăn luôn. Cậu chỉ vui vẻ mà gật đầu trong hạnh phúc đang mỉm cười với mình thôi. Cuối cùng thì cậu cũng nhận được lời yêu từ cô sao?.

Lúc này, cô gặp Minh đang định vào phòng. Thấy cô, anh chỉ mỉm cười nhẹ, theo bản năng, cô đáp lại rồi chào anh.

- Khoa sao rồi?

- À, anh ấy tỉnh rồi...

- Mà cô Phường đi đâu thế?

- Tôi đi mua cháo cho anh ấy...

Nói rồi, cô chào anh đi một mạch không quay đầu lại nhìn anh. Anh tưởng chắc cô đã biết ai là người yêu cô rồi. Cô không còn yêu anh thì tốt rồi. Cô yêu cậu thì hay hơn nhiều.

Anh cũng chỉ vào phòng Khoa.

Về phía Phường thì cô không cảm nhận được gì từ Minh cả. Cái nụ cười ấy không làm cô xao động nữa. Chắc cô nghĩ mình vội hết yêu anh chẳng? Chắc vậy. Cô không còn yêu anh thì cũng không sao, vì anh không yêu cô cơ mà. Có Quyền rồi, cô ấy có thể lo cho anh ấy giúp mình.

Trong đầu cô giờ đây chỉ có Khoa mà thôi. Không ai khác cả. Cô muốn bù đắp cho cậu hơn anh nhiều. Cô biết ai là người yêu cô mà.

Cô vào phòng WC bệnh viện rồi rửa mặt và VSCN. Cô đi ra trong khuôn mặt tươi vui không có chút gì là mệt mỏi. Hình ảnh trong giấc mơ xuất hiện lần nữa. Làm cô như ám ảnh không thể nhìn sâu trong đôi mắt cậu được. Cô gạt bỏ giấc mơ đó ra trong đầu rồi bước đi nhanh. Cô đi mua cháo ở căn tin bệnh viện.

...

/ Trong phòng bệnh /

Minh bước tới chỗ Khoa nằm. Nhìn anh, cậu cũng tỏ ra thân thiết hơn khi anh đã đến thăm cậu. Tuy anh là người Phường yêu, cậu cũng rất ghét anh. Nhưng bây giờ có chút thiện cảm vì anh không còn ý định gì nữa với Phường. Cậu cũng chỉ khẽ thoải mái hơn một chút.

Cậu mỉm cười ngồi dậy. Anh quan tâm hỏi cậu.

- Cậu sao rồi, Khoa?

- À, cũng còn đau một chút ngay vùng bụng nhưng cũng đã ổn rồi!..._Cậu chỉ khẽ nói.

Anh nhắc ghế ngồi cạnh cậu. Nhìn xung quanh.

Khoa hỏi anh.

- Nè Minh... Anh không còn yêu Phường nữa phải không?

Anh ngạc nhiên với câu hỏi của cậu. Cậu muốn đặt câu hỏi với anh sao? Rõ là anh đã nói bao nhiêu lần với cậu là anh không còn yêu cô nữa kia mà. Hay là cậu lo lắng, sợ anh sẽ giành lấy cô không cho cậu có cơ hội?

Anh chỉ nói nhẹ nhàng.

- Tôi không còn yêu cô ấy nữa. Người tôi yêu chính là Bùi Tú Quyền...

Anh một lần nữa khẳng định cho cậu một cách chắc chắn. Cậu chỉ khẽ gật đầu rồi nói.

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ không để mất Phường đâu...

- Tôi cũng mong cậu với Phường sẽ thành một đôi..._Anh nói.

Cậu nhìn xa xăm. Gương mặt thoáng chút vô cảm. Nhìn cậu còn đẹp hơn anh nữa. Nhưng sao Phường lại không yêu cậu chứ?...

Cậu lại đặt ra câu hỏi với anh.

- Còn Quyền thì sao?... Chừng nào anh mới tỏ tình với cô?

Câu hỏi đó làm anh có hơi ngượng ngùng và không biết giải thích ra sao. Cậu biết, anh yêu cô lắm. Nhưng sao anh lại không thử tỏ tình chứ.

Còn đối với anh, chờ thêm một thời gian nữa anh mới thổ lộ được. Bây giờ mà thổ lộ thì không khéo Quyền lại ghét anh mất luôn.

- Hết chương 12 -

(T/G: Hơi dài, thông cảm nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Mình Phường Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hãy chọn cái kết thật hạnh phúc cho chính bản thân mình

Họ nói chuyện được một lúc lâu thì Quyên tới. Hôm nay là chủ nhật nên cô không đi học. Tranh thủ đi xem cậu như thế nào luôn. Tuy cô rất ghét cậu nhưng trong những trường hợp này, quan tâm một chút cũng đâu có chết ai đâu.

Thấy cô đến thăm mình, cậu cũng vui lắm. Chỉ khẽ mỉm cười với cô rồi quay sang nhìn Minh, khuôn mặt anh lúc này không chỉ ngây ngô nhìn cô. Vì hôm nay, cô mặc chiếc váy ngắn màu nâu rất xinh đẹp. Chiếc váy ôm sát lộ phần eo thon gọn khiến anh không thể nào rời mắt được. Hôm nay cô cũng xõa tóc nhìn rất xinh đẹp nhưng anh đang thắc mắc tại sao cô đi thăm bệnh mà lại ăn mặc thế kia?... Anh tự đặt câu hỏi cho mình. Cô chào hỏi.

- Chào 2 người nha!

Thấy anh không rời mắt khỏi cô nên Khoa cũng biết. Vội lộ vẻ trêu chọc cô.

- Bộ váy hôm nay cô mặc rất đẹp nha!

- Hôm nay tôi đi đám cưới, tiện đường nên ghé qua thăm cậu một chút!... Cậu thế nào rồi?

Cô chỉ khẽ cười nhẹ với câu nói đùa của cậu, rồi đi lại chỗ cái tủ nhỏ kia mà để bọc trái cây lên. Cô quay sang rồi lấy thêm chiếc ghế mà ngồi xuống kế Minh.

Cô nói.

- À, cậu khỏe chứ?

- Ừm... Tôi khỏe rồi!

Rồi cô quay sang nhìn anh. Hỏi.

- Anh tới lúc nào vậy?

- À, cũng lâu rồi!

Cô nhìn xung quanh không thấy Phường nên hỏi. (T/G: Àu, hôm nay sao hỏi nhiều thế?)

- Phường đâu rồi?

- Cô ấy đi mua cháo rồi!

...

Nói chuyện một lát thì Phường mở cửa. Thấy hai người kia cô cũng chỉ mỉm cười nhạt rồi đi đến tủ kia để đồ cháo ra cho cậu ăn. Cô đưa cho cậu rồi ngồi đối diện hai người kia. Nhìn Minh và Quyên ngồi gần chung cứ y như một cặp đôi hoàn hảo. Trai xinh gái đẹp. Cô nhìn cũng hơi buồn nhưng cô cũng chẳng biết làm sao. Chắc giờ cô có lẽ đã bỏ cuộc rồi. Anh yêu cô chứ không yêu Phường, vậy đừng nên ép buộc anh để yêu lại cô. Điều đó, anh không thể làm được.

Phường thấy trong lòng hơi trống rỗng nhưng gạt bỏ ngay ý nghĩ rồi nói với Quyên.

- Hôm nay chắc tôi không thể đi dạy được vì phải chăm sóc Khoa, hai người dạy có được không? _ Cô hỏi.

- Ừm, cũng được, cô Phường cứ lo chăm sóc cho Khoa khỏe đi, bọn tôi biết cách mà! _ Quyên nói thông cảm.

Cậu nghe như thế cũng mừng thầm trong lòng. Cô vì cậu mà không đến dạy sao. Chắc cô lo cho cậu thật, cậu thấy vui lắm, chỉ muốn ôm cô vào lòng thôi.

Phường quay sang hỏi cậu.

- Anh khát nước chứ?

- À, cũng không khát cho lắm!_ Cậu áp ứng nói.

Cậu áp ứng khi cô hỏi. Anh thấy hai người họ thì cũng mừng vì trút được cô ra khỏi anh hiện tại. Với anh, cô cứ mãi đeo bám và hại Quyên thì làm sao anh có thể ngủ yên được, nhưng giờ thì khác rồi, cô đã biết được ai yêu cô thật sự và cô đã chấp nhận chuyện đó. Làm anh cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều so với lúc trước. Anh cứ mãi đề phòng cô sẽ hại Quyên bất kì lúc nào, ồ rồi. Cô hết có hiềm khích với Quyên thì tốt rồi. Nếu như cái kết chọn cho anh là anh sẽ chọn, Quyên yêu anh và Phưong yêu Khoa. Ai cũng có bến đỗ cho mình thì sẽ có một cái kết khá là hạnh phúc trong tương lai. Anh cứ suy nghĩ vẩn vơ, đến lúc Quyên hỏi Phưong, anh mới định thần lại trong đầu.

- Cô Phưong còn nhớ mặt từng tên không?

- Há?...Cũng còn._ Cô ngạc nhiên nhớ lại.

Quyên chờ cô miêu tả dáng của từng tên. Nói thật ra, Phưong cũng khá là tiếp thu khuôn mặt rất nhanh. Cô nhớ mặt 3 tên đó rồi kể lại cho anh và cô biết. Cậu cũng thêm vô mà nói.

- Có một tên nhìn rất giống đại ca, nhưng không biết có phải không. À, hần có đeo sợi dây chuyền hình con rắn màu cẩm thạch ấy, nhìn cũng khá là đẹp... Trên khuôn mặt có một vết sẹo lớn chém dọc ngay con mắt của hần nữa!

Những chi tiết đó rất nổi bật khiến cậu nhớ rất rõ. Nhưng cậu và cô cũng hay thật nha. Đêm tối mờ ấy mà nhớ rõ từng mặt thì cũng rất là tài ấy. Cô và anh cũng hiểu được chút chút rồi sẽ quyết tâm cùng Khôi đi kiếm những tên đó để các gã phải hứng chịu hình phạt của pháp luật. Không nên để gã ở ngoài vòng lao lý như thế được. Sẽ có hại cho người khác, đặc biệt là những cô gái trẻ. Hai người họ quyết tâm đi tìm cho bằng được.

Quyên hỏi.

- Vậy cô Phưong ở đây suốt đêm à?_ Cô lo lắng hỏi.

- Ừm. Khôi đưa mẹ anh ấy về rồi nên tôi ở lại săn sóc.

- Gia đình cô không lo sao?_ Anh ngạc nhiên hỏi.

- Gia đình tôi sang nước ngoài định cư lâu rồi, tôi sống tự lập... Sáng nay cho anh ấy ăn xong chắc tôi cũng phải về nhà mới được..._ Cô kể ra mình đang ở một mình.

Hai người kia gạt đầu rồi họ cũng bảo là phải về để cho anh nghỉ ngơi. Quyên và Minh đi một xe, Phưong cũng đi về cùng và bảo cậu, ngày mai sẽ đến thăm cậu, cậu chỉ gạt gạt rồi ngủ. Thế là ba người họ về chung cùng đường.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cậu, cậu chớp mắt một lát vậy thôi chứ cậu chưa ngủ đâu, ngày mai mới được gặp cô là cậu rất khó chịu rồi. Vì sao ngày mai không đến nhanh nhỉ?. Chỉ cần được ở cạnh cô là cậu dù có bức mình những chuyện xung quanh đến mấy cậu cũng trở nên vui tươi và mỉm cười. Có cô nơi đâu là cậu thích chỗ đó. Nói chung, xa cô là cậu không muốn vui nữa. Cậu yêu cô nhiều đến mức điểm hàng tỉ sao trên trời cũng vẫn chưa hết mức độ tình cảm cậu dành cho cô...

- Hết chương 13 -

Bạn đang đọc truyện *Mình Phưong Quyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Con đau bộc phát...

/ Tại trường học võ /

Theo thường lệ Minh sẽ qua nhà Quyên để rước cô đi dạy võ.

Hai người đi lên phòng rồi thay đồ võ vào. Đến giờ tập hợp, lâu lắm rồi hai người này mới có thể dạy cùng nhau luôn đây. Anh cảm thấy mình hạnh phúc đến nhường nào khi chỉ có anh và cô dạy trong lớp võ này thôi. Và thế là họ tập trung, hết ôn quyền rồi lại đấu với nhau. Bữa hôm đó cũng rất bình thường không mấy là thú vị.

* Tua nhanh đến giờ về nhé, thật ra chẳng có gì để kể, chán lắm *

Đang trên đường về thì có thấy top nào đó chạy ngang anh và cô. Đám đó hú hét la ầm ầm lên, khoảng 2 chiếc xe đó. Đi ngang còn chọc cô nữa đây. Làm anh khá là nổi máu lên nhưng không biểu hiện ra ngoài. Quyên cũng nhớ lại lúc hai chiếc xe đi ngang qua mình lúc hôm kia, nên cũng cẩn thận đề phòng, quay sang nhìn top đó. Thử xem có phải là người đã đánh Khoa và Phưong lúc tối hôm kia hay không. Nhưng do trời tối quá nên không nhìn rõ

mặt được. Với lại đèn xe của hai chiếc đó rọi thẳng vào mặt cô và anh nên không thấy được người lái, chỉ thấy một màu đen. Bọn chúng chạy nhanh lắm. Vừa chạy vừa hú hét như bọn tâm thần ấy. Đội chúng chạy khuất xa, cô cũng ngạc nhiên vì bọn chúng không có trêu chọc cô. Chứ thường lệ là bọn chúng cho dù có cặp tình nhân thì bọn chúng cũng trêu chọc nữa đấy.

Quyên ghé sát vào tai của Minh.

- Có phải bọn người đó phải không anh? _ Cô hỏi nhỏ anh.

- Anh cũng không biết nữa, đèn hắt vào mặt anh nên không thấy rõ mặt được! Em có thấy mặt tên đại ca hay không? _ Minh nói rồi hỏi.

Cuối cùng cô cũng chỉ lắc đầu khẽ nhượng mắt lại. Họ cũng chỉ đành chạy về nhà, họ cũng chẳng có cách nào tìm kiếm được lũ khốn nạn đấy. Thật tình, cô không muốn bọn đó đi phá rồi những người xung quanh được, không muốn họ dính vào tội ác nữa. Nhất quyết, cô không bỏ cuộc. Anh cũng vậy.

...

/ Tại phòng bệnh /

Lúc ấy chỉ có mẹ cậu và anh cậu đến thăm. Còn cô thì chút nữa mới đến thăm cậu. Nghe cô điện cho cậu rồi bảo chút nữa sẽ đến chăm sóc cậu thì cậu vui mừng lắm. Nụ cười khê thấp sáng trên đôi môi đỏ mọng của cậu. Có cô đến là cậu vui rồi. Thấy con mình vui thì mẹ cậu cũng an tâm. Có mua sẵn cho cậu cháo để ăn thêm, còn anh của cậu thì gọt trái cây. Tiện sẵn hỏi xem đám người kia luôn. Khôi còn nói sẽ cho chúng phải đầu hàng, nghe tới đây cậu chỉ nói.

- Anh phải cẩn thận nhé... Em cá chắc là top của bọn chúng đồng lắm! _ Cậu nói nhẹ nhàng.

- Ừm, anh biết rồi! _ Anh nói nhẹ nhàng.

Sau đó Khoa miêu tả lại một lần nữa cho anh và mẹ nghe. Anh cũng nắm chắc được toàn bộ ngoại hình rồi. Sau đó thăm được một lát rồi thì anh cậu dẫn mẹ cậu về nhà để nghỉ ngơi.

Còn cậu ở lại đó chờ cô đến thăm mình. Vui lắm. Cậu lấy ngón tay chọt chọt vào cái màn hình điện thoại kia để xem phim hay hài, mục đích là để giải trí rồi chờ cô tới luôn. Đang coi được một đoạn thì nơi vùng bụng cậu hơi đau nhẹ. Như có ai đó khứa nhẹ vào bụng nơi vết thương cậu vậy đó. Cảm nhận được sự đau đớn hăng trong mớ thịt của cậu. Cậu cảm thấy thật khó chịu. Tại sao con đau này lại bộc phát chứ?. Thật là khó hiểu mà. Cậu nhượng mảy cảm nhận được con đau đến tận tim gan. Lấy tay ôm ngay vết thương. Cậu khẽ nghiêng răng nói trong đau đớn.

- Khốn thật, mình bị gì vậy nè?

Cậu nói xong thì nằm xuống giường, co rúm người lại từng hồi. Cố gắng chạm tới nút gọi bác sĩ nhưng không thành. Bất lực nằm đó mà đau đớn. Cậu cảm thấy mình như muốn chết đi cho xong còn hơn phải gánh chịu nỗi đau này. Thật kì lạ, lúc này còn cảm thấy bình thường lần có khi khỏe hơn mà sao giờ lại cảm thấy như đau chịu không nổi thế này?. Đau đớn la lên nhưng cũng chẳng có ai nghe được. Vì cậu nằm phòng một mình.

...

Cuối cùng thì cậu cũng với được nút kêu bác sĩ tới.

Cậu té ngay xuống mép giường, rồi nằm bất động trên sàn. Sàn phòng bệnh lạnh lẽo bao trùm lấy da thịt cậu. Đầu cậu như không còn nghĩ ngợi gì được thêm. Cứ nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi. Cậu chỉ còn nhớ đến gương mặt của cô gái, người mà mình yêu nhất trên đời này. Cậu khẽ nhắm nghiền đôi mắt lại, miệng chỉ cười nhạt một cái khiến lòng đau buốt như có ai đó khứa vào tim gan của mình. Nếu như cậu sắp chết thì cậu vẫn cầu xin chúa sẽ được gặp cô một lần trong ngày mà cậu không qua khỏi.

- Hết chương 14 -

Bạn đang đọc truyện *Minh Phưởng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Yêu thật

Lúc ấy, bác sĩ cũng đã kịp thời đưa cậu lên phòng cấp cứu tiếp tục.

Lúc đẩy cậu ra cô cũng đã tới nhưng thấy lúc ấy cô cũng hoảng lắm không biết chuyện gì đang diễn ra nên cũng chỉ chạy theo cậu. Tới phòng cấp cứu y tá chặn cô lại không cho cô vào.

Cô chỉ biết ngồi đó thất thần không hiểu cái chuyện gì đang diễn ra trong cuộc đời cô. Nếu cậu mà có sao nữa thì cô chỉ có nước chết thôi chứ không muốn sống nữa. Chắc cô yêu cậu thật rồi nên mới lo cho cậu như thế. Cô chỉ khóc nức lên trong lòng thốn thức. Không muốn đối mặt với những điều

không may lúc này. Chỉ cầu mong cho cậu sẽ không sao.

...

2 tiếng sau...

Bác sĩ lại bước ra. Cô chạy lại nhanh nhay mà hỏi thăm cậu.

- Bác sĩ, sao rồi ạ?

- Cô yên tâm, cậu ấy bây giờ không sao rồi! _Bác sĩ bảo.

- Rốt cuộc cậu ấy bị gì vậy bác sĩ? _Cô khó hiểu mà hỏi.

- À, chỉ là con đau nơi vết thương bộc phát thôi nhưng bây giờ con đau ấy sẽ không còn nữa đâu nên cô đừng quá lo. Giờ, cô có thể thăm cậu ấy rồi đó!

Nói rồi bác sĩ bỏ đi, cô cũng không quên cảm ơn một tiếng.

Chạy nhanh đến bên cậu. Lần thứ hai cô thấy cậu nằm hồi sức trong đây lần nữa. Nhìn thấy cậu nhắm tịt mắt lại, có cả cây truyền nữa bên. Cô khẽ rơi một giọt nước mắt trong vô thức. Cô thấy cậu thực sự rất đáng thương. Cô chỉ muốn cậu mau mau lành vết thương để còn có thể dạy học cùng cô. Và đây là lời cầu xin.

Cô ngồi kế bên cậu rồi vội vã nắm lấy đôi bàn tay thon dài kia rồi đưa lên mặt cô. Đôi mắt cô nhắm lại khóc không muốn nhìn thấy hình ảnh lúc này của cậu nữa.

...

Còn về Minh và Quyên thì cũng nghe được tin này khi đã về tới nhà. Họ cũng khá là lo lắng cho cậu, không biết cậu sao rồi. Nhưng không ngờ cậu lại tái phát con đau dữ dội ấy. May là đưa kịp thời vào phòng cấp cứu đấy. Ngày mai họ sẽ đến thăm tiếp tục nữa.

...

Sáng dậy. Lại hình ảnh quen thuộc đập vào mắt cậu khi cậu tỉnh dậy. Cô vẫn ngủ trong vòng tay cậu nhẹ nhàng, ngây thơ. Nếu cậu chết thì cậu vẫn muốn nhìn cô lần cuối...

Cô tỉnh dậy thấy cậu đang nhìn mình chăm chăm thì vội vàng hỏi thăm cậu.

- Anh tỉnh dậy rồi sao?

- Ừm... _Cậu chỉ khẽ gật đầu mỉm cười nhẹ.

Thấy cô lo lắng cho mình thì cậu vui lắm. Cậu muốn như thế này mãi thôi. Sự quan tâm của người cậu yêu khiến cậu như muốn ôm chầm lấy cô. Nhưng cô đã ôm cậu trước rồi. Cô khóc lên trên vai cậu.

- Anh có biết em lo cho anh lắm không? _Cô khóc nức lên.

- Anh biết, xin lỗi em... Anh vẫn còn sống cơ mà!... Em biết không, khi con đau bộc phát thì trong nỗi đau đó, anh lại nhớ đến hình ảnh của em là đầu tiên đó Phurong à, nếu như anh chết đi thì người đầu tiên anh muốn nhìn lần cuối là em đó! _Cậu nói ra hết nỗi lòng.

- Anh nói gì đấy? Sao lại nói thế? Em không muốn mất anh như trong giấc mơ đâu!

Cô khóc bên vai cậu.

Cậu vỗ cô nín.

- Giấc mơ là sao? Em mơ thấy anh hả? _Cậu hỏi cô.

- Dạ vâng, em mơ thấy anh, em chạm vào vai anh thì lập tức vai anh biến thành bờ công anh rồi bay đi mất... Em không muốn anh biến mất như thế! _Cô lắc đầu.

- Không bao giờ có chuyện đó đâu... Ngoan, nín đi, đừng khóc, anh đau lòng lắm đấy!

...

Mấy phút sau thì Quyên và Minh đến. Họ bắt đầu đi với nhau từ hồi nào mà cả hai đều không hề biết.

Họ bắt gặp cảnh hai người ôm nhau thì thấy hơi ngại nên ở đó mấy phút sau. Quyên khẽ mỉm cười nói với anh.

- Cô Phường với thầy Khoa yêu nhau hả?

- Chắc là vậy đó! _Anh nói.

- Tình cảm thật đáng ngưỡng mộ nha!

Cô khen họ. Anh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nhìn gương mặt cô thôi. Chờ họ rời nhau thì hai người kia mới đi vào. Thấy Phường hơi ửng ửng mặt nên Quyên chọc ghẹo cô.

- Cô Phường ơi, sao mặt cô đỏ quá vậy?

- Cô sao vậy? Sốt à? _Mình cũng thêm vào

- Đ... đâu có đâu. Tại tôi hơi mệt nên...

Khoa chỉ im lặng mà cười mỉm. Phường thì gục mặt xuống. Đôi mắt không còn giọt lệ nào cả.

Không khí trở nên ảm áp lạ thường. Họ thấy anh khỏe thì mừng rồi. Mình hỏi anh.

- Cậu có sao không?

- Còn đau một chút, không sao đâu, cảm ơn anh nhé! _Khoa nói.

- Hết chương 15 -

Bạn đang đọc truyện *Mình Phường Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đừng làm hại người tao yêu!!

Hôm nay Phường không đi dạy vì phải chăm sóc Khoa nên không thể đi được. Ở trong lớp võ thì có cô Quyên và Minh đã thông báo rồi với các võ sinh nên không cần lo cho hai người kia. Học xong mấy bài quyền rồi đấu võ và kết thúc buổi tập võ như những ngày học.

Đến lúc về, anh lại chở cô về tận nhà. Tình cảm cũng dần tiến triển mạnh mẽ hơn lúc trước. Quyên cũng càng thích anh nhiều hơn. Điều đó khá là tốt cho anh.

Đang chạy đến một đoạn vắng vẻ không có nhà cửa. Hai người bắt gặp hai chiếc xe chạy ngược chiều với mình, cảm giác như chắc hẳn là bọn đã đánh cậu và cô phải nằm viện, Quyên ghé sát vào tai của anh thì thầm bảo nhỏ.

- Có phải là top đó không??

- Anh không biết nhưng anh có linh cảm là bọn nó! _Mình nói.

Sau đó, top chạy ngang thấy gái xinh nhưng lại thấy có chướng ngại vật là anh nên bọn chúng vừa bức tức lại còn vừa hựt hắng vì có cái gai trong mắt. Anh và cô dừng lại như giả bộ xe đang hư, bọn kia thấy có cơ hội nên quẹo xe lại chạy tới chiếc xe của hai người. Minh và cô mỉm cười nhạt rồi không quan tâm tới bọn kia. Thấy xe dừng lại, tắt máy. Mấy đám trên xe khoảng 4 người, mặt mũi tên nào cũng bặm trợn, những cái vết thương đánh nhau xen sát khuôn mặt của từng gã nhìn chả khác gì đám dân chơi xã hội đen. Một tên trong đám nhìn cô với ánh mắt nham hiểm rồi nói.

- Đây cô gái, xe em hư hả? Có cần bọn anh giúp không??

- Vâng, nếu được thì cảm ơn ông chú nhiều!! _Anh nhanh nhẩu đáp.

Chưa để cô nói, anh đã trả lời ngay. Tên kia hỏi cô nhưng anh lại trả lời như có vẻ tên đó rất bức bối muốn "khử" anh ngay lúc này. Hai tên trong đám đi lại xe rồi nhìn động cơ của xe xem có gì hay không. Một tên thì ngồi trên xe quan sát xung quanh. Một tên thì vui vẻ đi lại chỗ cô đang đứng, gã dùng bàn tay bẩn thỉu của mình đập nhẹ vào mông cô một cái rõ mạnh và âm thanh vang lên rất to làm anh nghiêng răng rôm rốp. Cô không nói gì chỉ im lặng. Tên kia vội cười phá lên cùng với cả bọn kia.

- Cô em nhìn ngon phết ~~~ Hay là anh sửa xe xong rồi "cung" đi với bọn anh nhé!

Thấy bọn hấn đang chọc mình, nên cô chỉ biết sượng mặt vì lúc này chưa phải là cơ hội để trả đũa đám đó, chưa chắc là tụi nó hay không. Anh đứng đó không vui chỉ biết nắm đôi tay thành nắm đấm. Sau khi đến giờ linh thì anh sẽ cho đám đó nườm nượp.

Tầm 15p sau. Xe anh được sửa xong. Cái đó anh chỉ cho nó chớp máy một chút sẽ hoạt động lại bình thường. Đó là vấn đề ngon để anh có thời gian để

xử bọn này. Bọn kia bước lại chỗ cô tầm 2 tên.

- Xong rồi, cô em đi với bọn anh nhé??

- Đây, ai cho ông đem em ấy đi?? _Mình lên tiếng.

- Bọn này thích được không thằng nhãi? Chắc đây là bạn gái mày nhỉ, xinh thế thì cho bọn tao thử trước đi. Sau đó tới mày cũng được!!

- Khốn nạn!!

Một chất giọng trong trẻo phát lên kèm theo đó là tiếng " rầm ".

Là cô đã đá tên đó một cái cho hắn tiếp đất an toàn, tên đó hơi đau nhưng rất tức giận, hắn kêu bọn đàn em của mình chạy lên đánh với cô. Anh cản cô. Nói một cách lạnh lùng.

- Em đừng đánh, để cho anh!! Anh sẽ cho em cả vốn lẫn lời!

- Cái thằng này mày xem thường bọn tao quá rồi đó!

...

Mấy phút trôi qua, tất cả đã nằm lộn lộn dưới đất. Anh đứng đó, ánh mắt nổi lên tia lửa nhìn tên đầu đàn, chính là sợi dây chuyền đó. Chính là đám này đã đánh bạn của anh phải nhập viện, đúng là tên này đã sờ mó lung tung vào người anh yêu. Anh chưa xử hắn vào quan tài là may cho hắn rồi. Đám đối đầu với anh chỉ có nước là chết. Cô ngồi xem trò vui, nhìn anh cười mỉm. Anh lạnh băng đi đến chỗ tên kia đang nằm đó rồi ngồi xòm xuống. Kéo vạt áo hắn lên mạnh bạo. Hắn nhìn anh, đôi mắt hắn trở nên sợ hãi khi thấy khuôn mặt anh lúc này. Phải nói là đôi mắt anh trở nên đỏ hoe, đôi chân mày nhíu lại nhìn rất ghê rợn. Còn ghê hơn tên đó. Là anh đang rất tức giận khi kiểm được tên này. Chất giọng anh trở nên cực kì đáng sợ, chất giọng trầm ấm ngày nào không còn mà thay vào đó là một giọng nói vô cảm, nhạt nhẽo đối với người đối diện.

- Là mày đã đánh bạn tao đúng không??

- Há??... M...mày đang nói cái gì?? _Hắn run bật nói.

- Mấy ngày trước mày có đánh một cặp nam nữ phải không?? Mày lấy dao đâm bạn tao phải nhập viện, hôm nay tao sẽ trả lại cho mày tất cả!

Anh định giơ đôi tay nổi gân xanh lên đâm vào mặt tên kia cho hắn biết thế nào là trả giá. Thì có một lực cản anh lại. Một giọng nói trầm vang lên.

- Được rồi thầy Minh, như thế đủ rồi... Giờ chúng ta giao hắn cho cảnh sát đi!

Anh buông thõng đôi tay xuống, tên kia sợ hãi nhìn anh. Khuôn mặt anh trở nên bình thường. Nhìn sang bên kia, đó là Khôi. Cậu đã điện cảnh sát rồi, bây giờ chỉ cần tổng khứ bọn này vào tù thôi. Cảnh sát bao vây hết xung quanh rồi bắt 4 bọn kia lên xe. Cảnh sát nói với ba người còn lại. Nhìn khuôn mặt bầm của anh đoán là có mâu thuẫn đánh nhau nên rút ra kết luận.

- Xin lỗi ba người nhưng có thể đi đến đồn cảnh sát để lấy lời khai hay không? Tôi nghi ngờ anh có xảy ra một cuộc đánh nhau!

- Vâng..._Minh nhẹ nhàng nói.

- Hết chương 16 -

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Phưởng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hạnh phúc là những chuỗi sóng gió

Trong đồn cảnh sát.

Cuối cùng mấy tên khốn kia cũng được tổng vào tù. Đám của anh và cô thì được thả ra, không dính dáng gì tới. Về vụ anh đánh nhau là vì muốn bắt được người gây tội và cũng một phần là tự vệ nên không thể nào bắt tạm giam anh được. Quyên thở phào nhìn anh với Khôi.

- Cuối cùng cũng xong!

- Cảm ơn thầy Minh nhé! _Khôi bảo.

- Không có gì!

Đôi mắt của anh nhìn vào khoảng không vô định. Khôi thì đi về, chỉ còn Minh và Quyên ở đó. Thấy anh hơi buồn nên cô nói.

- Hồi nãy nhìn anh ngầu lắm đó!

- Vậy sao??...

- Ủm, anh buồn sao?? _Cô ngạc nhiên.

- Không... Anh đang suy nghĩ!

Đôi mắt anh chuyển sang Quyên, nó nhìn không còn có hồn chút nào hết. Đôi mắt vô hồn nhìn cô làm cô còn sợ. Cô không hiểu cảm xúc của anh bây giờ. Một cảm xúc rất khó hiểu. Muốn vui hay buồn cũng không được. Anh kéo cô đi ra khỏi nơi đó tới chiếc xe của mình. Hai người đứng đó. Anh mới nhẹ nhàng hỏi.

- Em hiểu cảm giác của anh không??

- Cảm giác???... _Cô nhúm mày khó hiểu.

Anh nắm lấy tay cô, khuôn mặt anh khó coi vô cùng, nhìn không vui và rất giống đang bức bối thứ gì đó. Anh đưa tay cô nhẹ nhàng lên phía ngực bên trái của anh. Đôi mắt buồn bã của anh, đôi chân mày nhíu lại nhìn khuôn mặt như rất đau đớn. Cô khó hiểu nhìn anh, là anh bị sao vậy?? Hay đánh quá sinh ra ngốc luôn à???

Mặt cô đỏ bừng khi nghe được nhịp tim anh đang đập, cô có thể cảm nhận. Nó đang đập rất nhanh và mạnh. Ý của anh là... anh đang thích cô??.

- Minh?? Anh...

- Phải, đó chính là điều anh muốn nói với em!

Cô im lặng không dám nói gì ngay lúc này. Thật sự tình huống này rất khó xử với cô, làm cho cô không biết phải nói gì cả. Đây chính là một lời tỏ tình. Mà anh cũng hay thật, tỏ tình ngay lúc vừa mới đánh nhau xong luôn hay sao??.

Một lúc lâu không thấy trả lời anh mới nói.

- Là anh đang hồi hộp!

- ... _Cô đang mong chờ anh nói thêm câu nữa.

Anh buông tay cô ra rồi ưỡn ẹo vài cái như vờn vai. Như rất mệt mỏi. Khuôn mặt anh trở nên tự nhiên hẳn ra, không còn buồn hay là biểu hiện gì cả. Vết bầm của trận đánh hiện trên khuôn mặt đẹp trai kia. Mỉm cười với cô.

- Anh hồi hộp vì sợ em sẽ đánh người ta nhập viện mắt!

- Há?? _Cô hệt hăng mà nhíu mày.

- Không phải sao??... Một khi em giận lên chắc em đánh người ta nhập viện cả năm luôn quá!! Tim anh hồi nãy muốn nhảy ra ngoài luôn đây này. Anh sợ cảnh sát lại tổng anh vào tù vì tội gây loạn!

Anh cười to lên. Cô hệt hăng nhìn anh, hóa ra không phải tỏ tình mà là sợ cô đánh chết người khác sao?? Thật hết nói nổi. Cô bức mình quá lên.

- Vậy mắc mớ gì anh nắm tay em đưa lên ngực anh?? Ý của anh là gì???

- Nóng vậy?? Ý anh là cho em biết cảm giác khi anh hồi hộp và lo lắng như thế nào... Mà sao mặt em đỏ quá vậy??

- Không có gì..

.....

Ngày hôm sau, anh và cô cùng nhau đi tới bệnh viện. Lúc này cũng là cậu sắp xuất viện rồi. Hôm nay họ chỉ đến báo cho tin vui rồi giúp mang mấy đồ vật cần thiết khi xuất viện về nhà.

- Tôi báo cho thầy và cô một tin vui!

- Tin gì?? _Khoa ngạc nhiên.

- Chúng tôi bắt được hung thủ rồi, bọn chúng đã phải đầu hàng trước pháp luật!

Phùng và Khoa nghe thế thì vui thầm trong lòng. Cuối cùng bọn chúng cũng đã trả một cái giá cho việc ngày hôm nay. Đó là do ông trời phù hộ. Do vậy

mà cậu và cô xích lại gần nhau, và yêu nhau luôn, đó chính là một chuyện vừa vui vừa buồn đã xảy ra làm thay đổi cuộc đời của 4 người họ.

Ngày hôm đó, họ rất vui vẻ bên nhau...

.....

Được mấy tháng sau. Anh và cô quen nhau, nắm tay đi chung với nhau trong thật tình cảm. Anh hạnh phúc, cô cũng vậy. 4 người họ đều có đôi có cặp. (T/G: Tác giả cũng mừng lắm chứ bộ, hôm rảnh rảnh mò cũng biết chút chút cứ y như kẻ bám đuôi ấy:))).

Họ chính thức quen nhau đã hơn 2 năm. Tình cảm mặn nồng thắm thiết không ai có thể xen vào được. Năm nay cũng chính là năm cô và anh ra trường, hai người kia cũng vậy. Tiếc rằng anh học khoa y còn cô thì là luật sư. Còn hai người kia thì cùng nhau học khoa chính trị. Anh và cô từ đây ít có gặp mặt vì không có thời gian để gặp nhau. Anh nhớ cô lắm chứ, nhớ khuôn mặt đôi môi hay mỉm cười của cô, nó in hằn sâu nơi đáy tim của anh khó mà phai nhạt. 6 năm đại học dài đằng đẵng ấy làm sao mà anh có thể chịu được nỗi nhớ nhung của cô. Khoa với Phường thì khác, họ rất có duyên với nhau, cùng học đại học chính trị mà còn lại xếp lớp chung với nhau. Còn anh thì phải bắt buộc rời xa cô!.

Anh thờ dài chán chương học bài trong kí túc xá, học được một chút. Anh bật điện thoại lên gọi điện cho cô. Lòng anh không khỏi nhớ cô.

* Tít tít *

Đã hơn 30 cuộc gọi nhờ, 56 tin nhắn hỏi cô đang ở đâu nhưng cô lại không bắt máy và cũng không xem, đầu óc anh rối bời như kẻ điên lên cơn tức giận. Anh nói trong vô vọng.

- Sao lại không trả lời tin nhắn của anh?? Sao em lại??...

- Chuyện gì vậy Minh?? Sao cứ lăm bằm một mình thế? Bộ nhớ người tình quá điên à?

Người cùng phòng chọc ghẹo anh bằng lời nói có chút khinh thường. Anh quay sang đưa cặp mắt giận dữ xen lẫn ghê rợn nhìn gã ta. Gã ta cũng hơi sợ nên im lặng rồi bỏ ra khỏi phòng, chỉ còn một mình anh trong căn phòng kia. Đôi mắt anh trở nên mờ nhạt, anh ngủ thiếp đi trên bàn học. Nhưng vẫn luôn cứ nhớ về hình bóng của cô!! Ngày hôm đó anh lại buồn..

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Phưởng Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.